

μετοικεσίαν ἐνόησε ποῶς εἶνε, καὶ ὅτι τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ληφθῇ πρόνοιαν διὰ τὴν μικρὰν πλατεῖαν . . .

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαξοῦν : Τὸ "Ἐπι Μάρσεϊ με τὸ Ἀρχιζιζάνιω, Μόζαρτ, Ἀφρομένην Θάλασαν, Θαλασοζάλην, Κῶμα τῆς Σαλαμίνος, Κολοσσὸν τῆς Ρόδου, Μαργαρίταν, Μαθρον Πρίγκηπα, Καρδερῖναν καὶ Ἄετον τῶν Ὁρέων — ἢ Ἐνδόξος Σαλαμὶς με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Κῶμα τῆς Σαλαμίνος, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Θέαν τοῦ Ζαπέριου καὶ Μαργαρίταν Στρατηγοπούλου — ὁ Τσιρτομπιδὰς με τὴν Κεφαλληνικὴν Ρομπόλαν, Γοργύτραν, Ἀδὸν Κιχόστην, Καρδερῖναν, Τρεχαργουεούπουλον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀνδρέον Δογοναύτην, Ζεβάρ, Λευκὴν Δορκάδην καὶ Δό-λά-σὺλ-μὶ — ἢ Ρομποπούλα με τὴν Εὐτυχήθητην, Μόζαρτ, Ναυτοπούλαν καὶ Μαθρον Πρίγκηπα — ἢ Ἀστεροπούλα Νδὲ με τὸν Σοφὸν Πιττακόν, Λευκὴν Ἀκαλίαν, Ἦσυχον Ἀεράκι, Ἀνιγέρην Δασρῖτιον, Ἰριδα καὶ Ἐπι Μάρσεϊ — τὸ Ἄρθος τῆς Εὐδαισθησίας με τὸν Χαλασιὸν Κόσμιον καὶ Ἀρχιζιζάνιον — ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων, με τὴν Ἀφελὴ Καρδίαν, Σαυθὴν Ἑλληνοπούδαν, Κεφαλληνικὴν Ρομπόλαν καὶ Ραγδαίαν Βροχίην — ἢ Ἰρις με τὸν Φλίν-Φλάν καὶ Ταπεινὸν Ἰορ — ἢ Εὐτέρητη με τὴν Θέλοπουσαν, Φίλεργον Χελιδόνα, Τσογγύτραν, Ἀγκυραν τῆς Ἑλλάδος, Ἀγνωστον Τόγγην, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Ἀδὸν Κιχόστην — ἢ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας με τὴν Εὐτέρητην, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀστροπεργίαν, Μυροσίτην καὶ Μαρίαν Παυλάκη — ὁ Ζεβάρ με τὴν Κόρην τοῦ Πηλίου, Μαθρον Πριγκίπα καὶ Μικρὸν Διάβολον — ἢ Πάλλουσα Καρδία με τὴν Αἰμιλίαν Εὐμαρμένην καὶ Χαλασιὸν Κόσμιον — ὁ Ἐνδόξος Στρατιώτης με τὸ Τί με μέλλει — ἢ Βίγλα με τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Θανιαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν — ὁ Ὁρφέας με τὸ Τόιου-Τόιου-Τόιου, Κασσιόπειαν, Δό-λά-σὺλ-μὶ, Τσιρτομπιδαν, καὶ Ἀναστασίαν Μακρυγιάννη — ὁ Νικηφόρος ὁ Βρονένιος με τὸν Κεφαλον, Θέλοπουσαν, Φίλεργον Χελιδόνα, Μέγαρ Θεοδόσιον, Ρομαίον Κικέρωνα, Ἀσημένιο Κῶμα, Ραγδαίαν Βροχίην, Ἀσπροποταμίτην, Χαλασιὸν Κόσμιον, Τρομάραν, Ρομπόλον, Κροκόπεπλον Ἠδὸ, Φλογορὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Στρατηγὸν Ἀντίβαν, Νεραΐδαν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ Ἀφροέσαν — ἢ Παλιρροία τοῦ Ἐδρίπου με τὸν Θανιαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Μικρὸς Συμπληθικός με τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ναυτοπούλαν, Τί με μέλλει καὶ Τζι-Τζι Μπουμ-Μπουμ — ἢ Σαυθὴν Καρδίαν ὅτισσα με τὸν Ἀπόμαγον Ρομειλιώτην, Ἀκάματον Ποδηλάτην, Παχὸν Τόγγον, Ναυτοπούλαν, Μικρὰν Μάγισσαν καὶ Μίαν Τρολούλαν — ἢ Τροχίτις Ἀρτεμὶς με τὸν Οἰδίποδα Τόγγρον, Ἀδὸν Κιχόστην, Ναυτοπούλαν, Ἀρχιζιζάνιον, Δέαν, Ἀφελὴ Καρδίαν, Τηριαν, καὶ Ὀκίποδα Ἀχιλλέα — ὁ Τσιρτομπιδὰς με τὸν Δὸν-Κολοκῶδα Πάτερην, Μόζαρτ, Πανδαιμόνιον, Μοῦρτζουφλον, Ἰαπόστη Ἀρταγιάν, Ἀγαμπομπούλιαν, Ἀγαμύρ, Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας, Ἐραστὴν τῆς Φύσεως καὶ Κόντη Ραπανακίην — ὁ Πελοναύτης με τὸν Δό-λά-σὺλ-μὶ, Οἰδίποδα Τόγγρον, Κυθαροφῶν Ἀπόλλωνα, Τόιν-Τοῦν καὶ Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς με τὴν Ἀκρόπολιν, Σελήνοφωτον Νέκτα καὶ Κροκόδειλον τοῦ Νεῖλου — τὸ Ἀσημένιο Κῶμα με τὸν Προϊόντ Ἀστέρα — ἢ Ναυτοπούλα με τὴν Μίαν Τρολούλαν, Ἀδὸν Κιχόστην καὶ Χαρίλαον Φίτσιον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἢ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Μικρὸν Συμπληθικόν (ἔστειλα) Παλιρροίαν τοῦ Ἐδρίπου (μοῦ ἀπέλειε 20 λεπτά διὰ τὰ πόδες τῶν Ὁρέων τετραδίων σου) Μαρίαν Ἀντωνιάδου, Ἐρωμένην Τολιοπούλου, Ναύτην τῆς Λειβαθοῦς, Μαρίαν Ε. Πεταλῆ, Μικρὸν Ἐθελωτήν, Ἄετον τῶν Ὁρέων, Ἐλένην Κ. Παράσκου, Νέστορα Κ. Βαλιζῆν, Πέτρον Παραμυθιώτην, Ἐλένην Καλατζοπούλου, Αἰθέρα (τοῦ στέλλω καὶ πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενεθλῖά του) Ἰωάννην Βρεττόν, Βελούδων Κ. Παπαγιάννη, Χωρικὴν τῆς Ρουμαρίας, Λύραν τοῦ Ὁρφέως, Μικρὸν Διάβολον, Ἰω. Γ. Χριστοφίδη, Θουκυδίδην τὸν Ἱστορικόν, Ἀναστασίον Α. Ζωγράφον, (τὰ ἀγόρια ὄχι) εἰμπεροῦν ὄμως νὰ στείλουν τίποτε ἄλλο διὰ τὰ πτωχά) Ἀλέξανδρον Μιχαηλίδην, Ἀλκωνίδα Ἡμέραν, Τρυγονάκι, Τσιρτομπιδαν (δὲν ἔγινεν ἀκριβῆ, ἀμα γίνη, θὰ το μάθης) Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Α. Α. Στρατηγόπουλον, Μαρίαν Βολίκα, Πελοπίδαν Σορογιάννην, Ἰρσοῦλαν Καλλιάρη, Ἀφρομένην Θάλασαν, Φοιλοπολιμετα Γ. Σουλιάδην, Ναυτίλον, Π. Μ. Σχιμίλε, Πολυξένην Κ. Ἀναγνώστον, Ἰουστίνην Δεληγεώργην, Παλινδρόμην Σενάκην, (βεβαίως!) Παρτελλὴν Παρασκάκην, Μιμῆν Σουλιώτου, Πελοναύτην, Ἦσυχον Γαριβάλδην, Ἀκτίνα Ἠλίον (τὴν ἐκ Μακρυχωρίου) Δαίδαλον, Ἀπόστολον Δ. Λαμπριδῆν, Λαμπριδῆ Φῶς, Θεοφύλακτον Θεοφύλακτον, Δελφίνα τοῦ Ἐδρείου, Β. Κοκκινάκη, Ἀγγελοκίτην Κόντη, Σοφὸν Σολομῶντα, Φλόραν Σαρτοριναίου, Ἐρωτὸν Στανῶν (παρεδόθησαν εἰς τὸ Πρακτοεῖον Πειραιῶς) Ἀδοκράτειραν Ἐδδοκίαν, (ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Ἀδραν τοῦ Φαλήρου (τὴν πρῶτην, ἢ ὅποια μοῦ ἔστειλεν ἀπάντησιν εἰς τὴν σ' Κυριακὴν) Ἀφελὴ Καρδίαν, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγεῖλια πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελήσῃ ἀν δὲν συνοδεύεται μετὰ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμῆται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4,5,6,7,9,11,15,16,17,18,19,20,21,22,23,24) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς : 1,3,8,12,13,14) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὡν ἕκαστος τιμῆται: Ἄδειος φρ.7. — Χρυσόδετος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειομένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 7 Δεκεμβρίου ἑ. ἑ.

575. Ἀεζίγροφος.
Ἐνα ρῆμα με μιά χόραν τῆς Ἀσίας ἀν ἐνώσεως μίαν πόλιν τῆς Τουρκίας παρευθὸς θὰ φανερῶσῃ Βεσάλη ὑπὸ Σορίας Β. Βαλάκου

576. Συλλαβόγροφος.
Εἰς πρόθεσιν δισύλλαθον ἀν βάλῃς ενα γράμμα νησάκι τῆς Ἑλλάδος μας θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἄμα Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶ Ἀννίδη

577. Γωνία.
Ο + + + + = Μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ
+ I + + + = Σῶμα στερεόν
+ + K + + = Θηρίον
+ I + + + = Πτηνόν
Α + + + + = Μία τῶν Νηρηίδων
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἀστροπεργίτης

578. Πυραμῖς.
+ . . . . . Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὅστε νάναγινώσκῃται τὸνομα ἀρχαίου μουσικοῦ, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσιν τὸνομα Ὀκεανοῦ, αἱ 6 ἀνωτέρω νομοῦ Ἑλληνικοῦ, αἱ 4 ἀνωτέρω ἔξου καὶ αἱ ἀνώτατοι 2 ἀρχαίας θεῶς.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου
579-830. Μεταμορφώσεως.
1. Ἡ κόμος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄμμος
2. Ἡ ἄμμος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χῶμα.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Κοδριγκτινοῦ.

581. Μεσοστεχίς.
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μίως τῶν Νηρηίδων.
1, Βαθμὸς συγγενείας. 2, Κράτος. 3, Μικροὶν σκευῶν 4, Θηρίον. 5, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρε

582. Ἐλλειπσοῦμφωνον.
οὐεῖ-αιαεαι-οη-ηη-οη-ο-εουεαι.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληγου Μικροκιάτου
583. Γρίφος.

γράψω με νοῦ ἔστέλη
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Τόιν-Τοῦν

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1897.
498. Γύλιππος (γῆ, λίπος). — **499.** Μέλιος, μέλι. — **500.** Κασπία.
501. ΓΑΜΟΣ **502.** ΚΟΝΩΝ
ΑΔΥΣ ΤΗΝΟΣ
ΜΥΣ ΙΠΠΟΣ
ΟΣ ΠΟΣΟΣ
Σ ΣΑΥΡΑ

503. Πᾶν μέτρον ἄριστον. [Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται χωρισμένως τῆς ἐπιγραφῆς εἰς δύο στήλας καὶ λαμβανομένων ὑστερον ἀλληλοδιαδόχως δύο γραμμάτων ἄνωθεν καὶ δύο κάτωθεν]. — **504-508.** Γνωμένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τοῦ γράμματος ε, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κόρατ, ἄξων, Παζοί, Νάξος, ἄξιος. — **509.** Ἡ Κακὴ Σκάλια τῶν Μεγάρων. — **510.** ΜΕΝΕΛΑΟΣ, Ἑλλάς, νεοσός, λάμνα, ἄλσος, ὄμμα, σέλας. — **511.** ΑΛΦΕΙΟΣ [1, ΑΛκιβάδης, 2, ΦΕΙβίας, 3, ΟΣσα]. — **512.** Ἀνάξιον ἀνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλούτων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, κληθεὶς παρεσχῆν εἰς τὴν ἔργον ἡμῶν ἐπιμελήσεως, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμινικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παιδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Νοεμβρίου 1897

Ἔτος 49ος. — Ἀριθ. 48

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 369)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ' ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ὅταν ὁ Ἐκτωρ συνήλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας, εὐρέθη ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης στρατιωτικῆς. Ἀνθρωπὸς τις ἦτο ἐσκυμμένος ἀνωθέν του. Ἀπὸ τὴν λευκὴν του ἐμπροσθέν, τὴν πλήρη κηλίδων αἵματος, ἐνόησεν ὅτι ἦτο χειροῦργος. Στρατιώτης, φέρων τὴν στολὴν τῶν Κοζάκων τοῦ Δὸν καὶ ὀπλισμένον δια μακροῦ δόρατος, ἐθημάτιζεν ἔξω, πρὸ τῆς θύρας, ὡς σκοπός.

— Ἐλα, ἔλα, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἰατρός με τόνον ἐνθαρρυντικόν καὶ με προφορὰν ξεχνίζουσαν· εὐτυχῶς δὲν εἶνε τίποτε ἢ πληγὴ σου εἶνε ἐλαφροτάτη· αὐριον θὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά.

— Τί; εἶμαι πληγωμένος; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ ἐντελῶς τὰ τελευταία γεγονότα.

— Ναι, παιδί μου, ἀλλὰ σοῦ εἶπα, πολὺ ἐλαφρά... Ἐπειτα ἡ πληγὴ σου ἔτυχε εἰς πολὺ καλὴν θέσιν· δὲν θὰ σου ἀσχημίσῃ καθόλου τὸ πρόσωπον, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο λυπηρόν, ἀν καὶ τὰ κορίτσια, ξεύρεις, δὲν περιφροῦν τὸσον τοὺς νέους, ποῦ φέρουν ἐπάνω των τέτοια σημάδια ἀνδρείας... Ἄς εἶνε! Σ' ἐπροφύλαξαν τὰ πυκνά σου μαλλιά καὶ σου ἐφεύθησαν οἱ Κοζάκοι, μολοντί ἄλλες φορές δὲν χορατελοῦν.

— Οἱ Κοζάκοι! Ὡστε λοιπὸν εἶμαι αἰχμάλωτος;

— Ναι, φίλε μου! Ἀλλὰ ἡσύχασε, γιατί δὲν εἶμεθα τόσο κακοί, ὅσον φαινόμεθα... Θὰ σε περιποιηθοῦμε καλά, ἔννοια σου!

— Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μνη-

μονικὸν τοῦ δυστυχῶς Ἐκτωρος ἐπανήλθε. Ἡ ἐπιστολή! Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη του σκέψις. — Ἐκύτταξε πρῶτα γύρω του καὶ κατόπιν ἐπάνω του. Τὸν εἶχαν ἐκδύσει δὲν τῷ ἀφήσαν παρὰ μόνον τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ πανταλόνι του. — Ἡ στολή μου; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ. — Νά την, παιδί μου! εἶπεν ὁ ἰατρός· καὶ παραμερίσας τοῦ τὴν ἔδειξεν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, τὴν ὁποῖαν ἐσκέπαζε κατὰ τὸ ἥμισυ. Ὁ Ἐκτωρ ἀνέπνευσε. — Σοῦ τὴν ἐβγάλα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, διὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἦσουν πληγωμένος καὶ πουθενά ἄλλως. — Καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι... αἰχμάλωτος; ἠρώτησε πάλιν ὁ Ἐκτωρ. — Ἀπὸ σήμερον τὸ πρῶτ, ἀπὸ τὰ χαράγματα... Τώρα εἶνε μεσημέρι· ὥστε

λογάρισε, νὰ ἰδῆς πόση ὥρα ἐπέρασε. — Καὶ εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἦμουν ἀναίσθητος; — Ναι, διότι ἔχασες πολὺ αἷμα... Ἀλλὰ ἡσύχασε· δὲν θὰ σε κρατήσωμεν πολὺν καιρόν. Αὐρίον, ὑποθέτω... — Αὐρίον! διεκόψεν ὁ Ἐκτωρ κατὰ πληκτός. — Ὅχι, σοῦ εἶπα, δὲν θὰ σε κρατήσωμεν πολὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς διακοπῆς ἐκείνης. Καὶ τί νὰ σε κάμωμεν; Οἱ αἰχμάλωτοι μᾶς δίδουν μέγα βάρος... Τελοσπάντων, ὄσω καὶ ἂν σε κρατήσωμεν, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σ' ἀφήσωμεν νὰ πεθάνῃς τῆς πείνης. Νά, τώρα πηγαίνα νὰ διατάξω νὰ σοῦ φέρουν τὸ πρόγευμα· ἀφ' οὗ δὲν ἔχῃς πυρετόν, ἢ διαίτα εἶνε περιττή. — Εὐχαριστῶ, ἰατρε, ἐπιθύρῃσέν ὁ Ἐκτωρ.

Μόλις ἐξήλθεν ἐκ τοῦ δωματίου ὁ ἰατρός, ὁ Ἐκτωρ ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης μετὰ σπουδῆς καὶ λαθὼν τὴν στολὴν του τὴν ἐψηλάφισε, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ πολὺτιμος ἐπιστολή εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν της. Ναι! ἦτο ἐκεῖ εἰς τὴν κρύπτην της, μεταξὺ τῆς φόδρας καὶ τοῦ ὑφάσματος. Μετὰ πόσης χαρᾶς ὁ Ἐκτωρ ἤκουσε τὸ χαρτίον νὰ τρίξῃ ὑπὸ τοὺς δακτύλους του! Ἐξήτασεν ἀκόμη ἐπιμελέστερον τὴν ραφήν. Κανεὶς δὲν τὴν εἶχεν ἐγείσῃ· κανεὶς δὲν ὑπάπτεισε τίποτε... Τί καλά! Καὶ ἂν τώρα θὰ τὸν ἀφίαν ἀμέσως ἐλεύθερον, ὅπως εἶχεν εἶπῃ ὁ ἰατρός, ὅλη αὕτη ἡ περιπέτεια δὲν θὰ τῷ ἐστοίχιζε, παρὰ μίαν ἐλαφρὰν πληγὴν καὶ μίαν μικρὰν βραδυτητα. Δυσάρεστα ὅπως ἴδῃποτε καὶ τὰ δύο, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνεπανόρθωτα. Περιχαρῆς, εὐτυχῆς σχεδόν, περιεβλήθη τὴν στολὴν του καὶ ἐπεριμενε. Μετ' ὀλίγων τῶνδ' αὖτ' ἔφεραν λαμπρὸν πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ἐτίμησε μετὰ μεγά-

λης όρεξέως. Τό φαγητόν τόν άνεζω-
γόνησεν· άλλα και συγχρόνως τόν έκαμε
νάησυχήςη πάλιν, διότι ήρχισε νά βλέπη
τά πράγματα υπό τήν αληθή των όψιν.
Τί θά συνέβαινεν άν ή έπιστολή, τήν
όποιαν έστειλλεν ο Αυτοκράτωρ πρós τήν
άντιβασιλεύσαν Αυτοκράτειραν, δέν έφθα-
νεν έγκαιρώς εις τας χείρας της; Η
καθυστέρησις ήδύνατο ίσως νά προκαλέση
τά μέγιστα τών δεινών. . .

Ηρχισε τότε νά κάμνη σχέδια δραπε-
τεύσεως. Άλλ' ήρκεσε μόνον νά πλη-
σιάση τό παράθυρον και νά μετρήση τούς
σκοπούς, οι όποιοι έφρούρου την οικίαν,
διά νά πεισθή ότι πάσα τοιαύτη απόπειρα
θά ήτο ματαία. . . Δέν είχε λοιπόν νά
κάμη τίποτε άλλο, ειμή νά περιμένη.

Τό έσπέρας τόν έπεσεκέφθη έκ νέου ο
ιατρός. Τόν εύρε κάλλιστα εις τήν ύγειαν
του, και έδήλωσεν ότι αυτός δέν είχε
καμμίαν αντίρρησην, άν ήθελαν νά τώ δώ-
σουν και άμέσως άδειαν άναχωρήσεως.

— Διατί λοιπόν δέν μου δίδετε; ήρώ-
τησεν ο Έκτωρ.

— Αυτό, ύπολογαγέ μου, δέν έξαρ-
τάται από έμέ. Κάμε ύπομονήν έως αύ-
ριον τό πρωί... και τότε ίσως. . . Διότι,
σοϋ είπα, οι αίχμαλτοι μάς δίδουν μέ-
γα βάρος.

Υπομονή! Και τί άλλο είχε νά κάμη;
Εύτυχώς έπήλθεν ή νύξ, φέρουσα τόν
εύεργετικόν ύπνον. . . Τήν έπομένην
πρωίαν ο Έκτωρ έκοιμάτο άκόμη βαθέως,
όταν είσελθών εις τό δωμάτιόν του εις
στρατιώτης, τόν έξύπνησε και τώ ένεχεί-
ρησεν ένα φάκελν.

Ητο ή άδεια, τήν όποιαν έπερίμενεν.
Εις τήν στιγμήν εύρέθη όρθιος και έτοι-
μος. Ο ύπνος του τόν άνέμενε σελλω-
μένος. Ίππευσε, και μετ' όλίγον εκάλ-
μαζε ταχύς πρós τούς Παρισίους, κατά
μήκος του ποταμού Μορέν, του όποιού ή
αργυρόχρους ταινία έστιλβεν έν τώ μέσω
των γυμνοφύλλων ίτεών.

— Περιέργον πράγμα όμως νά με
άφήσουν! έσκέπτετο ο Έκτωρ. Ένωσά
ότι οι αίχμαλτοι είνε κάποτε φοβερόν
έμπόδιον εις τας κινήσεις ένός στρατού.
Άλλ' αυτό δέν έξηγεϊ τήν εύκολίαν, με
τήν όποιαν μου έδωσαν άδειαν διά τό
Παρίσι! Τί νά τρέχη;

Τό απόγευμα ο Έκτωρ είσηλθεν εις
τήν πρωτεύσαν και έσπευσεν αύθωρεί
εις τό Κεραμεικόν. Τήν στιγμήν εκείνην
ή Αυτοκράτειρα προήδρευε του Συμβου-
λίου, μολοντούτο διέκοψε τήν συνδιάσκε-
ψιν, διά νά δεχθή τόν άποσταλμένον του
Αυτοκράτορος. Ο Έκτωρ, ο όποιος έν
τώ μεταξύ είχε ζηλώση τήν φόδραν και
έκβάλη τήν έπιστολήν, έγονάτισε και
τήν έπαρουσίασε πρós τήν Αυτοκρά-
τειραν.

— Που αφήσατε τόν Αυτοκράτορα;
ήρώτησεν ή Μαρία Λουίζα, σχίζουσα τόν
φάκελλον.

— Πλησίον του Σαιν-Διζιέ, είπεν ο
Έκτωρ.

— Τό όποιον απέχει από τό Παρίσι;

— Περι τας πεντήκοντα λεύγας.

— Πότε άνεχωρήσατε;

— Προχθές, τό βράδυ. . .

— Και έλάματε τόν καιρόν διά νά
διατρέξετε πεντήκοντα λεύγας;!

— Ο ύπολοχαγός έψιθύρισε λέξεις τινάς
άκαταλόγους.

— Συνήθως ο Αυτοκράτωρ μου γρά-
φει κρυπτογραφικώς. Τί άνοησία νά μή
τό κάμη και τώρα! . . . έψιθύρισε ή
Μαρία Λουίζα διατρέχουσα τήν έπιστο-
λήν. Άν περιήροχοτο εις χείρας. . .

— Ω! άνέκραξεν έξαίφνης τήν άνέ-
γνωσαν!

— Τήν άνέγνωσαν! έπανέλαβεν ο
Έκτωρ άναπηδών έντρομος.

— Για ιδέτε!

Και έδειξε πρós τόν κατάπληκτον νεα-
νιαν γραμμάς τινάς έντελώς διαφορετικου
χαρκτηρος, διά τών όποιών ο Άρχηγός
του Συμμαχικού στρατού έπληροφόρει τήν
Μαρίαν Λουίζαν ότι «έλάμβανε τήν τιμήν
νά τή άποστείλη έπιστολήν του Αυτο-
κράτορος.»

— Τί συνέβη λοιπόν; άνέκραξεν ή
Αυτοκράτειρα εις άκρον ώργισμένη.
Άπορώ πώς, άφ' ου δέν ήσθε ικανός νά
υπερασπισθής αύτήν τήν έπιστολήν, έψ-
ήξεύρατε ότι άνεγνώσθη υπό τών έχθρών!

— Δέν τό ήξευρα, έψιθύρισε ο
Έκτωρ.

— Δέν τό ήξεύρατε;

— Όχι. Μου τήν έπήραν, φαίνεται,
όταν έλπιούμην, και τήν έβαλαν πάλιν
εις τήν θέσιν της, με τόν ένπιτηδεί-
τητα, ώστε νά μή έννοήσω τίποτε.

Πράγματι, έχον άπομιμηθή με τόν
έντέλειαν τό πρώτον ράψιμον τής φόδρας,
ώστε και ράπτει δέν θά ήδύνατο νά έν-
νοήση τήν άπάτην.

— Έλιποθυμήσατε είπατε; ήρώτησεν
ή Μαρία Λουίζα με ήρεμώτερον και γλυ-
κύτερον τόνον.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη μ' εκτύ-
πησαν με σπάθην. . .

— Άλήθεια; είπεν ή Αυτοκράτειρα,
παρατηρούσα ήδη τό τσιρότον, τό
όποιον διεχώριζε τήν καστανήν κόμην
του Έκτορος, φθάνον μέχρι τής άρχής
του μετώπου. Έπληγώθητε, υπερασπί-
ζων αύτήν τήν έπιστολήν;

— Ο Έκτωρ ύπεκλίθη.

— Παιδί μου, σοϋ ζητώ συγγνώμην
δι' όσα σοϋ είπα! ύπέλαθεν ή Μαρία
Λουίζα συγκεκινημένη. Τί δυστύχημα
όμως! νά πέση ή έπιστολή αύτή εις
τας χείρας τών Συμμάχων! . . Περιεί-
χε σπουδαία, πολύ σπουδαία πράγματα! .
Ίδού, ο Αυτοκράτωρ μου γράφει ότι βα-
δίξει πρós ανατολάς, διά νά καταλάβη
τά νύτα του έχθρου, και προσθέτει:

« Η κίνησις αύτη ή με σώζει ή με κα-
ταστρέφει.» Άχ! διατί νά μή μου τα
γράψη, όπως πάντοτε, με αριθμούς;

«Τί νά κάμω τώρα! . . . τί νά κά-
μω! . . . προσέθεσε βηματίζουσα άνα τό
δωμάτιον έν άκρα έξάψει και ταραχή.

— Τί νά κάμετε; Νά μείνετε έδω,
Μεγαλειοτάτη! τή είπεν ο Έκτωρ γο-
νυπετών και φέρων εις τας χείλην τό κρά-
σπεδον τής έσθής της. Νά μείνετε
και νά σώσατε τούς Παρισίους! Η Έ-

θνοφρουρά ώρισθη πίστιν εις τόν Βασι-
λέα τής Ρώμης· θά σας υπερασπίση
και θά σας σώση. Οι σύμμαχοι δέν θά
ποτολήσουν τίποτε έναντίον τής πόλεως,
ή όποία θά έγκλειθί τό σεπτόν σας πρό-
σωπον καθώς και τό του υίου σας. Άν
άναχωρήσετε, οι Παρισίιοι καταστράφησαν!

— Θα ήμπορούσα νά βασισθώ εις τόν
όρκον τής Έθνοφρουράς, άπεκρίθη περι-
λυπος ή Μαρία Λουίζα, έφ' όσον ο Αυτο-
κράτωρ ήθριαμβευεν. . . Άλλά τώρα; . .
Και πόσος μένει πιστός εις τούς δυστυ-
χείς; . . . Έπειτα μήπως είμαι έλευθέ-
ρα; Η διαταγή τής Αυτού Μεγαλειό-
τητος είνε ρητή: «Άν άπειληθούν οι
Παρισίιοι, γράφει πρós τόν άδελφόν του,
τόν βασιλέα Ίωσηφ, τόν όποιον διώρισε
πρώτον Σύμβουλον, ή Αυτοκράτειρα και
ο Βασιλεύς τής Ρώμης πρέπει νά φύ-
γουν πρós τόν Λείγερν. Μη έγκαταλεί-
ψης τόν υίου μου και ένθυμώ ότι προτιμώ
νά μάθω καλλίτερα ότι έπεσαν εις τόν
Σηκουάνα, παρά εις τας χείρας τών έχ-
θρών τής Γαλλίας. Η τύχη του Ά-
στουάνκτος, του αίχμαλωτισθέντος υπό
των Έλλήνων, μοι έφάνη άείποτε ή
πλέον άξιολύπητος τύχη, έξ όσων άνα-
φέρει ή ιστορία.»

«Σοϋ λέγω πράγματα πολύ σοβαρά
διά τήν ήλικίαν σου· προσέθεσεν ή Αυ-
τοκράτειρα. Άλλά γνωρίζω καλώς τήν
πρós τόν Αυτοκράτορα και τόν υίου μου
άφοσίωσιν σου, ώστε δέν έχω νά φοβηθώ
ék μέρους σου προδοσίαν. Πήγαινε, παι-
δί μου, και λησιμόνησε όσα σοϋ είπα εις
τόν θυμόν μου πρós όλίγου!

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Όταν είδα μίαν φοράν τήν Παλίρ-
ροϊαν του Ευρίπου, είπα: Κάτι παρό-
μοιον πάσχει και ή ψυχή του άστάτου
και άναποφασίστου άνθρώπου.

Συμμορφόνου με τας περιστάσεις και
ένθυμώ τήν παροιμίαν: «Όχι όπως
ήξερες, αλλά όπως εύρηκες.» Και ο
γνωστός κινέζος Τσιν-Τσών, άποφασί-
σας νά ζήση εις τήν Ελλάδα, πρῶτα-πρῶ-
τα έκοψε. . . τήν κοτσίδα του.

**ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ**

8 Νοεμβρίου

Δι μετά το δριμύ
ψύχος, τό γλυκύ
θάλπος· και μετά
τά μαύρα σύννεφα,
ή γαλανή αιθρία·
και μετά τας χιό-
νας, ο ήλιος . . .
Τί ώραίαι ήμέ-
ραι διεδέχθησαν
του πρώιμου χει-
μῶνος τήν μανίαν!

Ο ήλιος τής ήμέρας Ξηραίνει τήν ύγρα-
σίαν τής νυκτός· ή φύσις πρασινίζει,
ανάλαμπει, εξαστράπτει ως έν άνοιξει·
ούτε ήχνος πνοής άνέμου, ούτε ήχνος ψύ-
χους φθινοπωρινού. Έρχισε τό «μικρό
καλοκαιράκι» κατά τήν φράσιν του λαού.
Ίσως φέτος θά είνε πολύ μικρόν, δη-
λαδή πολύ βραχύ. Άλλά διά τούτο θά
μας φανή και πλέον γλυκύ, και πλέον
άπολαυστικόν, και πλέον πολύτιμον. . .

Η έξοχη απέβαλε τόν χειμερινόν
μανθύν και ήνοιξε πάλιν τήν πρασίην
της άγκάλην πρós τούς φίλους της, —
τούς μικρούς της φίλους προπάντων. Με
πόσην χαράν επανεύρον τά παιδιά τό
ήλιόλουστον ύπαιθρόν των και τά ώραία
των παιγνίδια! . . . Έπανερχομαι από
έξοχικόν περίπατον, όπου είδα πλήθος
παιδιά, νά τρέχουν, νά σκιρτούν, νά παί-
ζουν, νά γελούν, εύχαριστημένα και ευ-
τυχή. . .

Παίζετε, τρέξετε, μικρά μου! Όλί-
γον θά διαρκέση ή εύτυχία αύτή του ύ-
παιθρου. Είνε μία παρένθεσις τήν όποιαν
θά κλείση πάλιν ο χειμῶν. Άλλά τά
ώραία πράγματα δέν διαρκούν πολύ, και
πρέπει νά τάπολαμβάνη κανείς όσω ύ-
πάρχουν. Παίζετε, τρέξετε, μικρά μου,
ώρα που είνε καιρός. Αύριον πάλιν ο
ούρανός θά σκεπασθί από σύννεφα, και
θά πέση βροχή, και θά έλθη ψύχος, και
θά κλεισθήτε εις τό σπίτι. . .

Νά τό έχετε πρós οφθαλμών αυτό—
και νά τό έχετε πάντοτε δι' όλα τά πράγ-
ματα. Ποτέ νά μήν άφίνετε νά σας
φεύγη ή εύκαιρία, διότι δέν ήμπορείτε
νά τήν εύρίσκετε όποτε θέλετε!

9 Νοεμβρίου

Σήμερον έπεσεκέφθη τό Γραφείον τής
Διαπλάσεως. Κατά τήν ευγενή της
συνήθειαν, ή Διαπλάσις μου έδειξε πάλιν
μερικώς από τας ώραϊότερας έπι-
στολάς, τας όποιας έλαβε τώρα εσχάτως.
Ηξεύρει ότι ένδιαφέρομαι πολύ περι τών
φίλων μας, και δι' αυτό θέλει νά μ' έχη
ένήμερον εις τήν άλληλογραφίαν της.

Έκ τών έπιστολών αυτών, έλαβα τήν
άδειαν νάντιγράψω μίαν εις τό Ημερο-
λόγιόν μου. Μου έκαμνεν όλως ιδιαιτέραν

έντύπωσιν τό άρωμα τής μετριφορούνης
και τής νοικοκυροσύνης, τό όποιον δια-
χύνει. Έπειτα είνε τόνον σύντομος,
τόσον καλογραμμένη, ώστε τίποτε δέν μ'
έμποδίξει νά μυρώσω με τό σπάνιον αυτό
άρωμα τας σελίδας μου. Ίδού:

Άγαπητή μου Διαπλάσις,

Σοϋ στέλλω πάλιν όλίγας λύσεις,
διότι δέν κατώρθωσα νά τας λύσω όλες,
άν και πολύ έπεθύμουν τούτο. Εύτυχώς
οι έχοντες πολλάς γνώσεις και δυνάμενοι
νά κάμωσιν μεγάλα πράγματα. Άλλά
σκέπτομαι ότι και τό όλίγον είνε καλλι-
τερον του μηδενός. Πιστεύω ότι σεΐς
εύχαριστείσθε, όσον όλίγον και άν κάμη
τις, άφ' ου αί δυνάμεις του δέν έπι-
τρέπουν περισσότερα. Έπειδή δε βοηθώ
τήν μητέρα εις τας οικιακάς ασχολίας,
όλίγος χρόνος μοι μένει διαθέσιμος, και
τούτον αφιερώ εις τήν Διαπλάσιν.

Σας ασπάζομαι
ΝΕΡΑΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

— Αθήμερον.

Τό άνέκδοτον τούτο άνεκρινώθη υπό
του φίλου μας Δόν Κιχώ του. Τό
έπηρα μαζί με τήν έπιστολήν τής Νε-
ράϊδας Μαντζουράνας.

Ο καθηγητής λέγει;
—Νάγοράσατε, παιδιά, τήν ιδικήν μου
Ίστορίαν πού έξεδότη τώρα.

Άπρόσεκτος και μισοκοιμισμένος μα-
θητής, έρωτά τόν παρακαθημένον του:
— Τίνος; τίνος Ίστορία είπε νάγο-
ράσουμε;

— Δι κή του, άπαντά ο έρωτη-
θείς.

Αθήμερον ο μαθητής μεταβαίνει εις
τι Βιβλιοπωλείον και έρωτά:

— Έχετε Ίστορία ν Δι κή του;

Έκ τών ώραϊότερων παροιμιών του
έλληνικού λαού:

«Άσκερτος ο νοϋς, διπλός ο κόπος.»

Φ.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
(Ρωσικόν Διήγημα.)

Εις τό κυβερνεϊόν μας, — δηλαδή εις
τό κυβερνεϊον Σαμάρας, —εις απόστασιν
έκατόν τουλάχιστον βερστίων από
κάθε κέντρον πολιτισμένον, κατοικεί μί-
α οικογένεια αρκετά πλουσία και αρκετά
άριστοκρατική, έκ τής άριστοκρατίας τής
έξοχής. Οι γονείς, όλωςδιόλου άπαιδευ-
τοι, είχαν τήν φιλοδοξίαν νά εκπαιδευ-
σουν τά τέκνα των, και πρῶτα-πρῶτα
ήβηλθσαν νά τοις μάθουν τήν γαλλικήν.

Τοίς έστάλη λοιπόν έκ Μόσχας, τή
αίτησι των, εις διδάσκαλος, παρισι-
νός γνήσιος, διότι τοιούτον τόν ή-
θελαν ρητώς και επίμονως.

Ο διδάσκαλος ήτο νέος, με πολύ συμ-
παθή φυσιογνωμίαν, και έκαμε τήν καλ-
λιτέραν έντύπωσιν εις όλα τά μέλη τής
οικογενείας.

Έπειδή είχε μείνη αρκετόν καιρόν έν
Ρωσία, έγνώριζε κάπως τήν ρωσικήν
και ήδύνατο νάνταλλάσση όλίγας λέξεις
μετά τών γονέων και τών παιδιών.

Τά παιδιά δέν ήρήσαν νά κάμουν
μεγάλας, πολύ μεγάλας προόδους εις
τήν γαλλικήν, και οι αγαθοί γονείς τα
ήκουσαν αγαλλόμενοι πρῶτα νά φελλί-
ζουν και κατόπι νά όμιλούν τήν γνη-
σίαν παρισινήν, ως νά είχαν γεν-
νηθί παρά τας όχθας του Σηκουάνα. . .

Παρήλθεν έτος. Μίαν ήμέραν δέν
ήξεύρω πώς, έτυχε νά διέρχωμαι από
τήν οικίαν τών καλών αυτών ανθρώπων
και άνηλθον διά νά τους κάμω μίαν επί-
σκεψιν.

Μ' έδέχθησαν με όσην χαράν δέχε-
ται τις επισκέπτας εις τήν μονήρη του
έξοχήν, ή δε χαρά αύτη έδιπλασιάσθη
και έτριπλασιάσθη έκ του ότι τοίς έδί-
δετο εύκαιρία νά έπιδείξουν εις άνθρω-
πον πού έγνώριζεν όλίγα γαλλικά, τας
προόδους τών τέκνων των.

Ο διδάσκαλος άπουσίαζε τήν ώραν
έκείνην. Είχεν έξέλθη διά κινήγιον εις
τά περίχωρα. Α, έξουσε λαμπρά εις
τήν οικίαν εκείνην «ζωή και κότα» κα-
θώς λέγει ή παροιμία,

— Δέν ήξεύρετε και κάτι άλλο, Βλα-
δίμηρε Άλεξάνδροβιτς! μοι είπεν ή μή-
τηρ εις πρώτην εύκαιρίαν τά παιδιά
μου μιλούν γαλλικά σαν γνήσιοι παρι-
σιάνοι. Α, είνε μία χαρά νά τάκούη
κανείς! τρέχει, τρέχει ή γλώσσά των,
πού είνε νάπορής! — Έλάτε, παιδιά,
πλησιάσατε τόν Βλαδίμηρον Άλεξάν-
δροβιτς και έρωτήσατέ τον γαλλικά τί
κάμουν τά κοριτσάκια του.

Τά τρία παιδάκια με πλησιάζουν τών-
τι χωρίς τήν παραμικράν δειλίαν, και
άρχίζου νά μου όμιλούν. . . Λέγουν,
λέγουν, αλλά δέν έννοώ ούτε λέξιν!

— Είδες εκεί τά διαβολάκια; Με τί
εύκολία πού όμιλούν!; Ε, Βλαδίμηρε
Άλεξάνδροβιτς, πώς σας φαίνονται;

— Τί νά σας πώ, κυρία μου! Δέν
έννοώ ούτε γρά άπ' όσα μοι λέγουν!

— Αδύνατον! είπεν ή μήτηρ. Ίσως
θά όμιλούν πολύ γρήγορα για σας. Έ-
λάτε, παιδιά, μιλήσατε πειό άργά, μιά-
μιά λέξι. . . Ο Βλαδίμηρος Άλεξάν-
δροβιτς δέν άκούει βέβαια πολύ συχνά
νά όμιλούν γαλλικά και δυσκολεύεται.
Έμπρός, παιδιά. . . μιά-μιά λέξι!

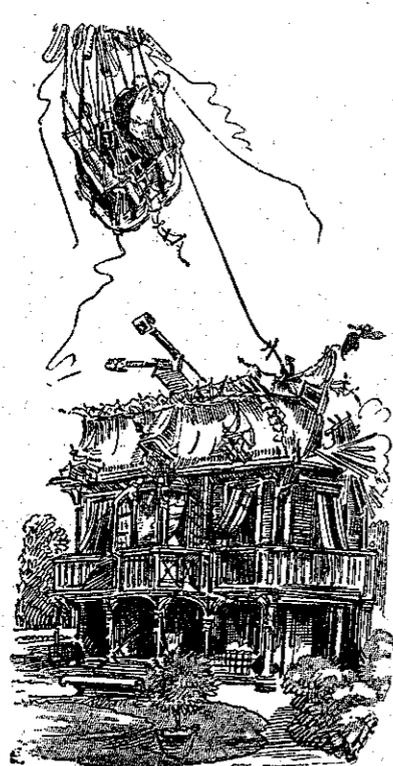
— Πτσι! Πτσι! Πτσιού! Μπιρικί!
μπιρουχού! Τουτού, τσου, τσά!
Αυτά μόνον έξεχώρισαν από όλην τήν
όμιλίαν των παιδιών!

[Έπειτα τό τέλος]
[Henriette Pravaž]
ΚΙΣΜΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· Ίδε σελ. 373)

Τὸ Ὀρθόπτερον, ἀεροποροῦν ὀλονέν, εὐρέθῃ ἐξαίφνης ἄνωθεν κομψοῦ ἀγροτικού οἰκίσκου, ξυλίνου καὶ μονορόφου. Πέριξ τοῦ οἰκίσκου, ἐπὶ τριῶν λοφίσκων τεχνητῶν, ἠγείροντο τρεῖς ἀνεμόμυλοι με κωνοειδεῖς κορυφάς, με τετραγώνους κορυμῶς καὶ με κανονικὰς πτέρυγας, τόσον κομψοὶ καὶ χαριτωμένοι ἐν τῷ συνόλω των, ὥστε ἐνδιμίζεις ὅτι εἶνε ψεύτικοι. Ἀκάματοι καὶ ταχεῖς ἐστρέφοντο ὑπὸ τὸν βίαιον ἐκεῖνον ἄνεμον, ἐνῶ ὁ χαριτωμένος οἰκίσκος ἐφάνετο ὡς νὰ ἐμαρτυροῦν τὴν δύναμιν, ὅπως καὶ ὁ Πέτρος, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ σκαφιδίου. Ἄλλ' ὁ ἐκ τῆς ἀγκυροβολήσεως συγκλονισμὸς τοῦ ἀεροστάτου ὑπῆρξε τόσῳ βίαιος, ὥστε τὸ σκαφιδίον ἀνετράπη, καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, μολοντί καλά πιασμένοι, ἐκενώθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατέπεσαν με τεταμένης χεῖρας καὶ πόδας, ὡς νομίσματα πού τα στρήφουν, πρῶτον γράμμα τὰ ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνεμομύλων, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπειτα κορῶνα κατὰ γῆς. Ὡ, τοὺς δυστυχημένους! . . .

«Ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ συνεπάρῃ ἡ καταρραμένη ἄγκυρα ἀπὸ τὴν στέγην, τὸ συνεπῆρε.» (Σελ. 380, στήλ. α΄.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΠΡΑΣΙΝΩΝ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ, ΜΕ ΧΥΣΟΚΕΝΤΗΤΑ ΟΙΚΟΣΗΜΑ

Ὅταν συμβῇ κανὲν δυστύχημα ὑπὸ τὴν στέγην σας ἢ ἐπὶ τῆς στέγης σας ἢ ἐξ αἰτίας τῆς στέγης σας, ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ καθήσετε εἰς τὴν ἡσυγίαν σας καὶ εἰς τὴν πολυθρόναν σας, ἀλλὰ θὰ τρέξετε τοῦλάχιστον νὰ ἰδῆτε. . . Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμαν τώρα καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου. Πρώτη-πρώτη, τόσον φοβισμένη ὅσον καὶ περίεργη, ἐβῆκεν ἔξω ἡ ὑπηρετρία με φωνὰς ὄχι πλέον σάν νὰ τὴν ἐμαδοῦσαν, ἀλλὰ σάν νὰ τὴν ἐσοῦδλιζαν. Ἐπειτα κατέβησαν αἱ τρεῖς δεσποινίδες, θρηνοῦσαι, ἀλλὰ με ἀρκετὴν ἀξιοπρέπειαν. Καὶ τελευταῖος ἐξώρμησεν ὡς ὀπισθοφυλακὴ γηραιὸς τις κύριος, ὑψηλός, εὐρωστος

καὶ σωματώδης, ὁ ὁποῖος ἐμούρμουριζεν ὡς νὰ τὸν ἐξόπνησαν πρὸ τῆς ὥρας του. Αἱ τρεῖς δεσποινίδες, αἱ ὠραῖαι καὶ χαρίεσσαι, ἐπλησίασαν τοὺς δύο νέους καὶ ἔκυψαν ἄνωθεν τῶν πτωμάτων των, διότι ἦσαν πεπεισμένοι πλέον ὅτι εἶχον ἐμπρὸς των δύο πτώματα. Καὶ ἐνῶ τοὺς ἔκλαιον με μικροῦς-μικροῦς λυγμοὺς, παρετήρουν συγχρόνως πόσον ἦσαν γεαροὶ καὶ ὠραῖοι, καὶ πόσον ἐφάνοντο εὐγενεῖς, μολοντί τὰ ἐνδύματά των ἦσαν παράδοξα καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ, διότι ὁ σωματώδης ἐκεῖνος κύριος, ὁ ἀγουροξυπνημένος, ἐπλησίασε σχεδὸν συγχρόνως, χειρονομῶν μόνος του ὅσον καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ἀνεμόμυλοι με τὰ πτερὰ των, καὶ βρυχώμενος τώρα δυνατῶτερα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος ἐφόυσκωνε τὰ πανιά των.

Καλὰ μὰς τα κατάφεραν με τὸ διαβολομπαλόνι τοὺς! ἐφώνασε. Καὶ τί νομίζουν; Πῶς θὰ γλυτώσουν ἔτσι, κἀνωνας τοὺς πεθαμένους;

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἀνήγειραν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκύτταζαν τὸν πατέρα των με βλέμματα ἰκετευτικά. Ἦτο τῶντι ὁ πατὴρ τῶν τριῶν δεσποινίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ δεκαοκταετής ἡ δευτέρα ξανθὴ καὶ δεκαεπταετής, ἡ δὲ τρίτη καστανή καὶ δεκαεξαετής. Ἄλλ' εἶχον καὶ αἱ τρεῖς τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἴδιαν χάριν.

Ἡ μεγαλύτερα ἔλαβε πρώτη τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν πατρικὴν ὀργήν: — Ἄχ, πατέρα! εἶπε. Σὰς βαστά ἡ καρδιά νὰ τοὺς ἀφήσετε σὲ τέτοιαν κατάστασι, δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν σας; Πεθαίνουν οἱ δυστυχημένοι, ἂν δὲν εἶνε μάλιστα καὶ πεθαμένοι!

— Ἄν εἶνε πεθαμένοι, ἄς τοὺς θάψουν! ἐβρυχήθη ὁ φοβερός πατὴρ. Ἄν δὲν εἶνε ἔμωσ . . . ὦ, ἂν δὲν εἶνε! . . .

— Πατερούλη μου, διέκοψε τότε ἡ ξανθὴ. Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε μέσα, νὰ τοὺς περιποιηθῶμε καὶ νὰ τοὺς σώσουμε. Ἰδέτε τί καλοὶ ποῦ εἶνε! Οἱ καίμενοι, κάτι θὰ τοὺς ἔσπασε. . .

— Τί εἶνε ἢ τί δὲν εἶνε, τί τοὺς ἔσπασε ἢ τί δὲν τοὺς ἔσπασε, αὐτὰ δὲν εἶνε δική σας δουλειά, ἀντεῖπεν ὁ ὑψηλὸς κύριος. Ἐγὼ ξεύρω τί θὰ κάμω. Ναι, ναι! θὰ τοὺς πάρω μέσα, θὰ τοὺς κάμω καλά καὶ θὰ τοὺς κρατήσω!

— Ἐξαίρετα, μπαμπᾶ, ἀνέκραξεν ἡ ξανθὴ.

— Λαμπρά, μπαμπάκα! ἀνέκραξεν ἡ καστανή.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς ἐπιδοκιμασίας σας, δεσποινίδες. Ἄν θὰ περιποιηθῶ αὐτοὺς τοὺς κυρίους, δὲν θὰ το κάμω οὔτε ἀπὸ εὐσπλαγγιαν, οὔτε ἀπὸ φιλανθρωπῖαν θὰ τὸ κάμω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ πληρώσουν τὰς ζημίας πού μοῦ ἔκαμαν! . . . Ἐγὼ δὲν τάκούω αὐτά!

καὶ σωματώδης, ὁ ὁποῖος ἐμούρμουριζεν ὡς νὰ τὸν ἐξόπνησαν πρὸ τῆς ὥρας του. Αἱ τρεῖς δεσποινίδες, αἱ ὠραῖαι καὶ χαρίεσσαι, ἐπλησίασαν τοὺς δύο νέους καὶ ἔκυψαν ἄνωθεν τῶν πτωμάτων των, διότι ἦσαν πεπεισμένοι πλέον ὅτι εἶχον ἐμπρὸς των δύο πτώματα. Καὶ ἐνῶ τοὺς ἔκλαιον με μικροῦς-μικροῦς λυγμοὺς, παρετήρουν συγχρόνως πόσον ἦσαν γεαροὶ καὶ ὠραῖοι, καὶ πόσον ἐφάνοντο εὐγενεῖς, μολοντί τὰ ἐνδύματά των ἦσαν παράδοξα καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ, διότι ὁ σωματώδης ἐκεῖνος κύριος, ὁ ἀγουροξυπνημένος, ἐπλησίασε σχεδὸν συγχρόνως, χειρονομῶν μόνος του ὅσον καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ ἀνεμόμυλοι με τὰ πτερὰ των, καὶ βρυχώμενος τώρα δυνατῶτερα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος ἐφόυσκωνε τὰ πανιά των.

Καλὰ μὰς τα κατάφεραν με τὸ διαβολομπαλόνι τοὺς! ἐφώνασε. Καὶ τί νομίζουν; Πῶς θὰ γλυτώσουν ἔτσι, κἀνωνας τοὺς πεθαμένους;

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἀνήγειραν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκύτταζαν τὸν πατέρα των με βλέμματα ἰκετευτικά. Ἦτο τῶντι ὁ πατὴρ τῶν τριῶν δεσποινίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ δεκαοκταετής ἡ δευτέρα ξανθὴ καὶ δεκαεπταετής, ἡ δὲ τρίτη καστανή καὶ δεκαεξαετής. Ἄλλ' εἶχον καὶ αἱ τρεῖς τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἴδιαν χάριν.

Ἡ μεγαλύτερα ἔλαβε πρώτη τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν πατρικὴν ὀργήν: — Ἄχ, πατέρα! εἶπε. Σὰς βαστά ἡ καρδιά νὰ τοὺς ἀφήσετε σὲ τέτοιαν κατάστασι, δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν σας; Πεθαίνουν οἱ δυστυχημένοι, ἂν δὲν εἶνε μάλιστα καὶ πεθαμένοι!

— Ἄν εἶνε πεθαμένοι, ἄς τοὺς θάψουν! ἐβρυχήθη ὁ φοβερός πατὴρ. Ἄν δὲν εἶνε ἔμωσ . . . ὦ, ἂν δὲν εἶνε! . . .

— Πατερούλη μου, διέκοψε τότε ἡ ξανθὴ. Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε μέσα, νὰ τοὺς περιποιηθῶμε καὶ νὰ τοὺς σώσουμε. Ἰδέτε τί καλοὶ ποῦ εἶνε! Οἱ καίμενοι, κάτι θὰ τοὺς ἔσπασε. . .

— Τί εἶνε ἢ τί δὲν εἶνε, τί τοὺς ἔσπασε ἢ τί δὲν τοὺς ἔσπασε, αὐτὰ δὲν εἶνε δική σας δουλειά, ἀντεῖπεν ὁ ὑψηλὸς κύριος. Ἐγὼ ξεύρω τί θὰ κάμω. Ναι, ναι! θὰ τοὺς πάρω μέσα, θὰ τοὺς κάμω καλά καὶ θὰ τοὺς κρατήσω!

— Ἐξαίρετα, μπαμπᾶ, ἀνέκραξεν ἡ ξανθὴ.

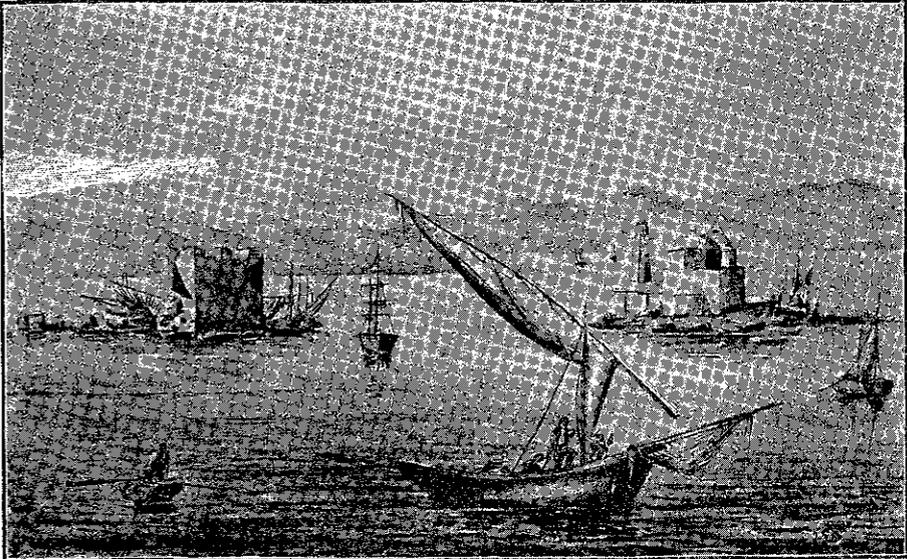
— Λαμπρά, μπαμπάκα! ἀνέκραξεν ἡ καστανή.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς ἐπιδοκιμασίας σας, δεσποινίδες. Ἄν θὰ περιποιηθῶ αὐτοὺς τοὺς κυρίους, δὲν θὰ το κάμω οὔτε ἀπὸ εὐσπλαγγιαν, οὔτε ἀπὸ φιλανθρωπῖαν θὰ τὸ κάμω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ πληρώσουν τὰς ζημίας πού μοῦ ἔκαμαν! . . . Ἐγὼ δὲν τάκούω αὐτά!

ΠΟΤΒΑΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Ίδε φυλλάδιον 32ον σελ. 254.)

Δὲν ἤξευρα, ὅτι τόσῳ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου καταγίνονται καὶ ἐπιδίδουν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁμολογῶ, ὅτι προκηρύττουσα τὸν Διαγωνισμόν, δὲν ἤλπιζα νὰ λάβω οὔτε τόσῳ πολλὰ, οὔτε τόσῳ καλὰ σχέδια. Τὸ ἔκαμα ἀπλῶς πρὸς δοκιμὴν βλέπω δὲ σήμερον μετ' ἀπεῖρου χαρᾶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπιτυχάνει, καὶ ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Ζωγραφικῆς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ νὰ συστηματοποιηθῶν, ὡς μία ὠραία ἰδέα, ἡ ὁποία θὰ ἔχη πραγματικῶς ὠραία ἀποτελέσματα.

Ο ΔΙΜΗΝ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ Ἡ βραβευθεῖσα θαλασσογραφία τοῦ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ [Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ μικροσκόπιον 1/2]

Τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ἐλπίδα μοι ἐξέφρασε καὶ ὁ φίλος μου κ. Γεώργιος Ροῖλδς, ὁ διαπρεπὴς Ἕλλην καλλιτέχνης καὶ καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς παρὰ τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ὁ ὁποῖος, εὐμενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησίν μου, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξετάσῃ τὰς ὑποβληθεῖσας εἰς τὸν Διαγωνισμόν θαλασσογραφίας καὶ νὰ μοι παράσχῃ, βοηθῶν με εἰς τὴν ὄλην κρίσιν, τὰς πεφωτισμένας καὶ αὐθεντικὰς περὶ μᾶς ἐκάστης κρίσεις του. Α' — ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐπὶ τὰ θαλασσογραφίας: τοῦ Ι. Γ. Ἰωαννίδου, τοῦ «Μικροῦ Διαβόλου», τῆς «Κυανολεύκου Σημαίας», τοῦ «Τρεχαγυρευοπούλου», τοῦ «Ἐωσφόρου», τοῦ «Θαυμαστοῦ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν» καὶ τοῦ Δημητρίου Ν. Νικολαΐδου. Μεταξὺ τῶν σχεδίων τούτων, ὑπάρχουν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἀντιγραφαὶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, αἱ ὁποῖαι θὰ κατετάσσοντο εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἂν ἦσαν κάπως τεχνι-

κώτεραι. Γενικῶς τὰ σχέδια εἶνε ἀτελεῖ ἢ ἀνεπεξέργαστα. Οἱ θαλασσογράφοι τῆς σειρᾶς ταύτης δεικνύουν ἀπλῶς ὅτι ἀγαποῦν τὴν ζωγραφικὴν. Διὰ τοῦτο ἀργότερα βέβαια θὰ διακριθῶν. Β' — ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐν ν. α θαλασσογραφίας: τῆς «Ἀγρίας Ἀμερικανίδος» (καλαίσθητον τὸ σχέδιον, με πολὺ ζωηρὰν φωτισοίαν, κάμνον ἐντύπωσιν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ πρωτότυπον) τοῦ «Ἰπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος» (τοπιὸν παραθαλάσσιον εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὀλόκληρος πόλις εἶνε μᾶλλον ἀντιγραφὴ, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐντεγνος) τῆς «Μελλούσης Καλλιτέχνης» (τῆς ὁποίας ἡ θαλασσογραφία εἶνε γνησία καὶ εὐση-

ΝΥΚΤΑ — Νύκτα ἦλθε σκοτεινὴ! . . . Κίκι-ρίκου οἱ πετεινοί, γαίου-γαῦ, οἱ σκύλοι, τρι-τρι-τρί οἱ γρύλλοι, φρου-φρου-φρου ἡ νυκτερίδες με τὲς πτερωτὲς ἀριδὲς κούκου-κούκου ἢ κουκουδάγια τῶν παλιῶν σπιτιῶν τὰ πλάγια τὰ σπιτάκια ὀφθαλιστά, τὰ ματάκια μὰς κλειστά. . . ὡς που νάλλῃ ὁ αὐγερινὸς καὶ νὰ λάμψῃ ὁ οὐρανός, ὅλοι νὰ ξυπνήσωμε. . . τὸν παπποῦ καὶ τὸν πατέρα τῆ γιαιὰ καὶ τὴ μητέρα νὰ γλυκοφιλήσωμε! I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

φελής και απεριποίητος με δλίγας γραμμάς, με δλίγας σκιάς αλλά εκφράζει πολλά) της «Ταναγραίας Κόρης» (πλοίων ησυχάζον εις τον λιμένα' αντιγραφή εκ του φυσικού πάρα πολύ ευέλπιδι) και του «Σατανά» (πλοίων πληρώσιον εν ανοικτῷ και ησυχῷ πελάγει· τὸ σύνολον παρουσιάζει κάτι τι βαρῦ, αλλά εις τὰς λεπτομερείας ἔχει τελείαν μελέτην· εἶνε ἴσως ἡ πλέον ἐπιμελεμένη θαλασσογραφία.)

Γ'—Αἱ ἐξῆς τέσσαρες θαλασσογραφίαι διημφισβήτησαν τὸ βραβεῖον:

α) τῆς Ἰωάννας Ν. Μαρκέττη. Ὅτι κάμνει ἐντύπων ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς, εἶνε ἡ ἐπιτυχῆς ἀπόδοσις τῆς ὥρας. Φαίνεται ἀμέσως ὅτι εἶνε πρῶτα, πρὶν ἀνατεῖλη ὁ ἥλιος. Νὰ ἐπιτύχη τις τοῦτο με δλίγας γραμμάς μολυβδίδος, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ ἂν τὸ σχέδιον δὲν ἦτο ἀσήμαντον καὶ κάπως ἀκαλίσθητον ἐν τῷ συνόλω, θὰ καταλάμ-

θαιεν ἀναμφιβόλως πολὺ ἀνωτέραν θέσιν. β) τοῦ Στεφάνου Βούλγαρη. Τοπίον κερκυραϊκόν· ἀντιγραφή ἐκ τοῦ φυσικοῦ, με πολὺ γούστο καὶ με ἀρκετὴν τέχνην. Ἐνας βράχος στρογγυλὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρηχοῦ πελάγους, καὶ ἕνας ἀνθρωπάκος καθισμένος ψαρεύει με καλάμιδιν. Ἴσως θὰ ἦτο τελειότερον τὸ σύνολον, ἂν ἡ παράστασις αὐτὴ δὲν ἀπετέλει τὸ κέντρον του, ὥστε νὰ ζημιούνται αἱ γύρω ὠραιότατα λεπτομέρεια.

γ) τῆς «Ἡρωϊκῆς Πάργας.» Ἐχει ζωὴν, πολλὴν ζωὴν τὸ σχέδιον αὐτό· ἡ κυμαινομένη θάλασσα, τὸ καράβι, ὁ ἄνθρωπος, ἡ βάρκα, τὰ σύννεφα, ἡ σημαία, καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ παλαμᾶρι, σοῦ ὀμιλοῦν καὶ σοῦ λέγουσιν: «Ἐίμεθα ζωντανά, εἴμεθα ἀληθινά.» Τί κρῖμα νὰ εἶνε ὠραῖον τὸ σχέδιον! Δὲν ἦτο καλῶς τυλιγμένον, φαίνεται, καὶ ἐτρίφθη τὸ μολύβι καὶ ἐγάλασε, ὥστε μετὰ κόπου πλέον

διακρίνεις τὰς λεπτομερείας. Ἄλλα καὶ πάλιν, τὸ σύνολον δὲν παύει νὰ κάμνη πολλὴν ἐντύπων.

δ) τοῦ «Ἐλπιδοφόρου.» Ἐξωγράφισε τὸν λιμένα τῆς Αἰγίνης. Ἡ εἰκὼν, πολὺ λεπτὴ, πολὺ τεχνικὴ, ἔχει περισσότερα προτερήματα, ἀφ' ὅσα θὰ ἐπερίμενε τις ἀπὸ ζωγράφου τῆς ἡλικίας τοῦ Ἐλπιδοφόρου. Δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀνωτέρα ὄλων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὠραία εἰκὼν, καὶ ὡς ἐκλογὴ καὶ ὡς ἐκτέλεσις.

Ἀπονέμεται λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὸ Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ καὶ δημοσιεύεται σήμερον, σμικρυνθεῖσα φωτογραφικῶς κατὰ τὸ 1/2 τοῦ πρωτοτύπου, καὶ πιστῆ ὅσον δύναται νὰ γίνῃ ἐν Ἑλλάδι φωτοτυπογραφία.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἀπονέμεται εἰς τὴν «Ἡρωϊκὴν Πάργαν», καὶ τὸν Στέφανον Βούλγαρη καὶ Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ εἰς τὴν Ἰωάνναν Ν. Μαρκέττη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

διὰ τὴν προθυμίαν των. Τοὺς παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ παραξενευθοῦν, ἂν καὶ αὐτοὶ θὰ εὑρουν Δελτίον Ἑγγραφῆς ἐντὸς τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου. Ἐπειδὴ θὰ μοι ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ξεχωρίσω τὰ φυλλάδια, ἀπεφάσισα νὰ στείλω Δελτία πρὸς ὅλους, καὶ πρὸς τοὺς ἀνανεώσαντας καὶ πρὸς τοὺς μὴ. Ὅσοι ἀνανεώσαν ἤδη, ἄς τὰ χρησιμοποιοῦσιν διὰ τὸ **ξεσπάθωμα**. Ὅσοι δὲν ἀνανεώσαν, ἄς σπεύσωσιν φιλοτιμῶς νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἀνανεώσαντας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς του, ἔκαστος δύναται νὰ μου στείλῃ καὶ τὰς συνδρομὰς τῶν νέων φίλων, τοὺς ὁποίους τυχὸν ἔχει εἰτούμους διὰ τοῦ **ξεσπαθώματος**. **Καὶ οἱ ῥεῖοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, διὰ τὸ 1898, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων.**

Ἦδὲν τὸ **ξεσπάθωμα** προμηνεῖται εἰπερ ποτε ζωηρὸν καὶ καρποφόρον. Πολλοὶ, πλείστοι φίλοι μου—καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ Μέλη τῶν διαφόρων Συλλόγων,—μὲ εἶδο-

ποίησαν ὅτι ἔχουν εἰτούμους συνδρομητὰς διὰ τὸ 1898. Τὸ ἐφετεινὸν **ξεσπάθωμα** λοιπὸν θὰ εἶνε **Μεγάλο Ξεσπάθωμα** καὶ θὰ προσκαλέσω νὰ ἐργασθῶν εἰς τοῦτο ὅλους μου τοὺς φίλους. Διότι:

Ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1898 ἀρχεταὶ τὸ 20ὸν μου ἔτος. Πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ πανηγυρικῶς ἡ **Εἰκοσαετηρίς** μου· πρόκειται νὰ συντελεσθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ βελτιώσεις καὶ αἱ καινοτομίαι, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ μελετῶ καὶ ὀνειρεύομαι. Ἄλλα διὰ νὰ γίνουσι αὐτὰ ὅλα, χρειάζονται πολλοὶ φίλοι, πολλοὶ συνδρομηταί. Καὶ διὰ νὰ αὐξήσῃ ἀρκούντως ὁ ἀριθμὸς των, ἀνάγκη τῶνόντι **Μεγάλου Ξεσπαθώματος**.

Γὰν περὶ τοῦτου θὰ ὀρθοῦν ἐν ἐκτάσει εἰς προσεχῆς φυλλάδιον, ὅτε καὶ θάποσταλοῦν πρὸς τοὺς φίλους μου αἱ νέαι Ἀγγελίαι τοῦ 1898, με τὰς σχετικὰς δηγήσιας περὶ τοῦ **Μεγάλου Ξεσπαθώματος**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟ 20^{ον} ΕΤΟΣ 1898. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.—ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΑ

ΑΡΧΙΖΕΙ λοιπὸν ἀπὸ σήμερον καὶ ἡ τακτικὴ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ ἐγγίζον νέον ἔτος 1898.

Πρὸς τοῦτο, μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, διανέμεται εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς **Δελτίον Ἑγγραφῆς**, τὸ ὁποῖον, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσῃ οἶντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ το συμπληρώσωσιν καταλλήλως καὶ νὰ μοῦ το ἐπιστρέψωσιν μετὰ τοῦ ἀντι-

τίμου τῆς συνδρομῆς, τὸ **ταχύτερον**.

Ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς, ἀπὸ δύο ἤδη ἐτῶν, ἐκατονίσθη καὶ τηρεῖται αὐστηρῶς καὶ ἀπαράβατως. Βλέπετε, ὅτι εἰς τὰ φυλλάδιά μου οὐδεὶς γίνεται πλέον λόγος περὶ καθυστερούντων. Ἠθέλησα καὶ κατ' ὠφελος νὰ ἐφαρμώσω, διὰ πρῶτην φοράν ἐν Ἑλλάδι, τὸ σύστημα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον μεγάλας διευκολύνει τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν πρὸσδοκὸν ἐνὸς φύλλου, οὐδεὶς νέος συνδρομητὴς **ἐγγράφεται εἰς τὸ Μητρώον, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς**· καὶ οὐδεὶς **παλαιὸς συνδρομητὴς λαμβάνει φυλλάδια μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς του, ἂν δὲν τὴν ἀνανεώσῃ ἐγκαιρῶς**.

Οὗτος λοιπὸν εἶνε ὁ πρῶτος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ συνδρομηταί μου, πρὶν λήξῃ ἡ παλαιὰ συνδρομὴ των,

πρέπει νὰ σπεύσωσιν νὰ μου στείλουν τὴν νέαν· διότι ἄλλως θὰ ἐννοήσω ὅτι παύουν νὰ εἶνε φίλοι μου. Ἐκτὸς τούτου, ἔχουν καὶ ἄλλο ἀμεσώτερον καὶ οὕτως εἰπεῖν προσωπικὸν συμφέρον νὰ το κάμωσι: δηλαδὴ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ **Λαχεῖον τῶν Δώρων**.

Τὸ **Λαχεῖον** τοῦτο γίνεται κατ' ἔτος. Διὰ κλήρου διανέμονται εἰς ἑκατὸν συνδρομητὰς μου ὠραία καὶ χρήσιμα δῶρα καὶ βιβλία, ἀξίας ἐν ὅλω 700 περίπου **δραχμῶν**. Αἱ λεπτομέρειαί τοῦ **Λαχείου** τοῦ 1898 θὰ δημοσιευθοῦν εἰς προσεχῆς φυλλάδιον. Σήμερον βρῆθω τοῦτο μόνον:

Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν τὰ ὀνόματα μόνον ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ νέον ἔτος, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898.

Οἱ συνδρομηταί, εἴτε πάλαιοι εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ θὰ φθάσῃ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, δὲν θὰ **λάβουν μέρος** εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων.

Ἐν τούτοις κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι περισσόν οἰουδὴποτε ὑλικὸν συμφέροντος, θὰ κάμῃ τοὺς φίλους μου νὰνανεώσωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των ἢ πρὸς ἐμὲ ἀγάπῃ. Καὶ πρὸς τὴν ἀγάπην ταύτην, τῆς ὁποίας τόσα ἔλαβα δείγματα μέχρι τοῦδε, ἀποτείνομαι ἤδη, παρακαλοῦσα τοὺς φίλους μου νὰ σπεύσωσιν νὰ μου στείλουν τὴν συνδρομὴν των, **μὴ ἀναμένοντες τὴν τελευταίαν στιγμὴν**, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μου καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Κατὰ τῆς συσσωρεύσεως ταύτης, ἡ ὁποία μοῦ παρέχει μεγάλας δυσχερείας, εἰργάσθησαν ἤδη ὅσοι τῆ αἰτήσιν μοῦ ἔσπευσαν νὰνανεώσωσιν τὴν συνδρομὴν των **μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου**. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν ὅλους ὅμοι,

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΗ

Ἄνθρωπός τις, ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του κατόπι μακρᾶς ἀπουσίας, διηγεῖτο μίαν ἡμέραν εἰς κύκλον παλαιῶν του φίλων, τὰς ἀνεκδιηγήτους περιπετείας του καὶ τοὺς κινδύνους ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε σωθῆ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων διηγήθη ὅτι μίαν φοράν, εἰς ἕνα ὄλεμον,—κάπου ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀφρικὴν,—συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἡμιαγρίων ἐχθρῶν ὡς κατάσκοπος, καταδικάσθη εἰς ἀπαγχονισμόν.

—Ἐν ᾧ λοιπὸν μ' ἐπήγαίταν διὰ νὰ με κρεμάσωσιν,— ἔλεγε,— ἕνας στρατιώτης πολὺ φανατικὸς, ἀγρίως ἄμα με εἶδε, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τον κρατήσῃ κανεῖς, μ' ἐσημάδευσε με τὸ τουφέκι του καὶ μ' ἐπουρόβλησε. Κατ' εὐτυχίαν ὁμως ἡ σφαῖρα δὲν με πῆρε.

—Καλλίτερα νὰ σ' ἔπερνε! ἀνεφώνησε τότε εἰς τῶν φίλων ἀκρατῶν.

Ὁ ἄλλος ἐπειράχθη πολὺ. Τί καλὸν εἶχε κάμῃ εἰς τὸν φίλον του ἐκεῖνον, ὥστε νὰ εὐχεται, σήμερον ὅπου τὸν ἐβλεπεν ἐμπρὸς του σῶον καὶ ὑγιά, νὰ τον ἔπερνε ἢ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ;

—Γιατί, ἀδελφέ, καλλίτερα νὰ μ' ἔπερνε; ἠρώτησε με πικρὸν παράπονον.

Καὶ ὁ ἄλλος, ἀπορῶν μάλιστα διότι δὲν τὸν ἐννοοῦσαν, ἀπήντησε:

—Μ' ἀπὸ κρεμάλα; !
Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἐγέλασαν:
—Τί γελάτε; Καλὰ λέω!

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΑ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν σας πάντοτε τὰς προθεσμίας: Μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου δέχομαι ἀπαντήσεις διὰ τὴν σ'. Κυριακὴν. Ἐπίσης μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου δέχομαι κούκλας διὰ τὸν Διαγωνισμόν καὶ ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἢ καὶ χρήματα, διὰ τὴν Πρωτοχρονίαν τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Καὶ τέλος, μόνον ὁ ἀνανεῶν τὴν συνδρομὴν του μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, θὰ λάθῃ μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων μου.

Ἀπὸ τριάντα (ἀριθ. 30) σελίδας ἀποτελεῖται ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς **Ἀλκυονίδος Ἡμέρας!** Ἄλλα μὲ τί ἐνδιαφέρον καὶ εὐχαρίστησιν τὴν ἀνέγνωσα! Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ περιγράφει λεπτομερῶς τὰ καλοκαρινὰ τῆς ταξείδιος εἰς Κέρκυραν, Βρενδῆσιον, Νεάπολιν, Πομπήνην, Ρώμην, κτλ. κτλ. Πόσα ἐντυπώσεις! πόσα ἀνέκδοτα! καὶ τί καλογραμμένα ἔλα!

Ἄ, πολὺ μ' εὐχαρίστησε, ἀγαπητὴ μου **Ἀλκυονίς Ἡμέρα**—μ' ἔκαμες νὰ ταξιδεύσω κ' ἐγὼ μαζί σου.— Ὅσα εἶπα εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι «θὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον Τετράδιον, ἐξ ὧν ὅσα θὰ λάβῃς, δι' ἐνὸς ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων βιβλίων.»

Πρόσεξε, **Θαλασσόαλη**, μήπως ἀπὸ τὴν ἀφρορημάδαν σου πάθῃς καὶ ἄλλα σπουδαιότερα. Αὐτὸ, εὐτυχῶς, δὲν εἶνε τίποτε, καὶ τὸ Ἄγκάθειμπορεῖ νὰ μὴ σε ἀγκυλώσῃ.

Καὶ ἄλλος Καρχαρίας... αὐτὸς εἶνε Καρχαρίας τοῦ Ἰονίου (διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐξέλεξα.) Τῶνόντι, ἡ ἀπροσεξία εἶνε ἐλεεινὸν ἐλάττωμα, καὶ ἀνάγκη ἀπόλυτος ἀνὰ νικηθῆ διὰ τῆς ἐπιμονῆς.

Κατενθουσιασμένη ἡ **Μέλλουσα Καλλιτέχνης** δὲν ἔδωκε τὸν «Διαγωνισμόν τῆς Ραπτικῆς» καὶ τὸν ἔδωκεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν τῆς, λέγει, ἐχάρη ποῦ εἶνε κορίτσι καὶ ὄχι ἀγόρι. Αὐτὰ τὰ ἐνθουσιώδη μοῦ γράφει καὶ παῖσι διότι βιάζεται νὰ γίῃ τὸ ράψιμο... Ἐμπρὸς λοιπὸν, περιμένω.

Δὲν ὑπάρχει ἀμυθολία, **Δὸν Κιχάση**, διὰ τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1898 ὅτι εἶνε ἀνώτερα καὶ ἂν' αὐτὰ ἀκόμη θὰ ἐφετεινὰ. Ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου.

Ἐλαβα τὸ διηγηματάκι σου, **Πέτρε Μ.**

Καροῦσε, καὶ τὸ ἀνέγνωσα. Εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου, ἢ το ἤκουσες; ἢ το ἀνέγνωσες πούθενά; Ἡθὲλα νὰ ἤξευρα.

Ἀστραπή, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Εἰπέ εἰς τὸν νέον μου φίλον ὅτι τῷ εἶδω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ.

Χαίρω πάρα πολὺ, **Ἄννα Φραγκίσκου**, ποῦ ἀπέκτησες τὴν ὑγίαιαν σου καὶ ἀνέλαβες τὰς δυνάμεις σου. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃς πολὺ συχνά. Τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγκρίνεται ὥστε δύνασαι νὰ κάμῃς με αὐτὸ τὰς προτάσεις σου, καὶ ὅσοι αἱ ἀναμῶν.

Ἄν δὲν ἀπήντησα εἰς καμμίαν ἐπιστολήν σου, **Μοραχὴ τῆς Πεντέλης**, αὐτὸ σημαίνει ἀσφαλῶς ὅτι δὲν τὴν ἔλαβα.

Τὸ **Ἠσυχὸ Ἀεράκι** μοῦ γράφει, ὅτι ἂν ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐπροσκάλει εἰς πελοπονησίαν τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα**, Νόστιμον θὰ ἦτο!

Ἄθρα τοῦ **Φαλήρον**, πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἄλλους τόμους, διότι αὐτοὶ ποῦ θέλεις δὲν εἶνε ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, ἀλλὰ τῶν 2 1/2 δραχμῶν. Βιμπορεῖς ὅμως καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν διαφοράν (δρ. 3) καὶ τότε τοὺς ἔχεις.

Ἡ **Ρωμιοπούλα** ἦτο προχθὲς εἰς τὸν Παρνασσόν, ὅπου ὁ καθηγητὴς κ. Ἀργυρόπουλος ὤμιλησε περὶ τῶν ἀκτινῶν τοῦ Ρέντιγκεν. Ἐκεῖ εἶδε πολλοὺς συνδρομητὰς μου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν **Κόντσε Ραπαράκη**, Μ' ἐρωτᾷ δέ: «ἀρὰ γε ἐπήγες διὰ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἐμωτογράφισαν τὴν καρδίαν σου καὶ νὰ ἐνομήσῃ τί θέσιν κατέχει εἰς αὐτήν;» Ἴσως!

Τὴν πρὸς τὸν Ἀνανίαν ἐπιστολήν σου **Τσίρ-Τσῶν**, τὴν ἔστειλα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου μετέθη δι' ὀλίγον καιρὸν, χάριν ὑποθέσεων. Μὴν ἀνησυχῆς... θὰ ἐπιστρέψῃ, ἐφρόντισα νὰ τοῦ βγάλω εἰσηγήσειον **ἀλλε-ροῦρο**.

Κόρη τοῦ Ἡλίου, σ' εὐχαριστῶ εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ τὰς ἄλλας φίλας. Ἡ τόση ἀγάπη σου με συγχέει πολὺ.

Τί νὰ σοῦ κάμω, **Ραφαῖλα Βραχχί!** Ἐξέχασες νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, παρὰ τὴν ὑπογραφήν σου, καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀνέφερα μετὰ τὸ ὄνομά σου. Καὶ σήμερον πάλιν δὲν σημειώεις ψευδώνυμον. καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ παρῶνα, πάλιν τὸ ἴδιον θὰ ἐπάβαινε! Μὰ δὲν το εἶπα χίλιες φορές; ὅταν ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν λείπῃ τὸ ψευδώνυμον, σημαίνει ὅτι ὁ γράφων θέλει νὰ το ἀπαντήσω με τὸν ὄνομά του;—Οἱ δεχόμενοι θὰ σου στείλουν πρῶτον τετράδιον. Περιμένε ὄλιγον.

Θουκυδίδει Ἱστορικῆ, ἀστεϊάτατον τὸ ἐπέιστόδιον τοῦ Βαπτιστήσου. Ὅσα εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅτι ἐπιχειρήσας καὶ σὺ νὰ μάθῃς ποδήλατον, ἐπαθεὶς σχεδὸν τὰ ἴδια, ἀλλὰ... ἔμαθες φαίνε-

Εστιαλὴ ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τῆς Δεσφίδος

ται ότι έχεις αποφασιστικώτερον χαρακτήρα! Κοιτοβόθια... ε, Κοιτοβόθια! Σου άρέσει το ψευδώνυμον πού σου εξέλεξα: Δεκατέσσαρα μού είχες στείλη, και όλα παράξενα! Είδα κ' έπαθα ως να διαλέξω. Έλα λοιπόν! τώρα τας πρότασεις σου.

Νά ιδούμεν λοιπόν, θά τηρήσης την ύπόσχεσίν σου, Έλληνική Σημεία, και θά μου γράψης τώρα συχνά; Πολλάκι σου είπα πάσον μού άρέσουν αι επιστολαί σου. Σε συγχάριω διά τας πρόδους σου και διά την γλωσσουμάθειάν σου. Νά μου φιλήσης δια τας αδελφάκια, πέρα-πέρα. Είς τας άρρωστα εύχομαι περαστικά.

Νύμφη Καλυψώ, είδα ότι διεσκέδασες πολύ ώραία εις τόν Παρίσι με τας εξαδέλφας σου. Ηθέλα να μου έγραψες περισσοτέρας λεπτομερείας. Σου έστειλα τόν δώρον σου.

Καλέ τί μανθάνω; «Πρακτορείον ψευδώνυμων!» Πού; εις την οικίαν της Κροκοπέλου; Ηώς! Φκντασθήτε! έχουν μαζεύσει 200 ψευδώνυμα και τά λέγουν ελευθέρως εις όποιον υπάγει εις τόν σπίτι της Κροκοπέλου. Ηώς κάθε Κυριακήν από τας 2 έως εις τας 6 μ. μ. Αυτό μόν γράφει ο Όλυμπιος Ζεύς: άλήθεια, ψέματα τώρα, δέν ήξεύρω.

Και έγω αυτό έζήτησα, αγαπητέ Κέφαλε, με την έρώτησιν της Έκτης Κυριακής, «να προκαλέσω πολλάς, διαφόρους και περιέργους άπαντήσεις.» Λοιπόν, έτελείωσεν ή σκέψις;

Έξακολουθούν οι ένθουσιασμοί και οι έπανοι: να έρχονται πανταχόθεν διά τόν διπλούν φυλλάδιον της Κυριακής. Συγχάριονται: δέ τώσω πολλοί τόν Έκτορα τόν Τρώα διά τόν βραβεϊόν του, ώστε θά ήτο άδύνατον να τους άναφέρω όλους.

Ξεγυμνήθη Ηπειρώτισσα, έλαβα έν τεράδιόν σου Μ. Μυστικών, αλλά δέν μου γράφεις πρός ποίον να τόν στείλω. Γράψε μου.

Διογένη Λαέρτιε, ή ανταλλαγή των Μ. Μυστικών μεταξύ συνδρομητών μου, άγνωστων πρός άλλλους, γίνεται μόνον καθ' έν τρόπον ήρκει ο Κανονισμός: κατ' ούδένα άλλον. Τό τετράδιόν σου δέν έστάλη, ως μή έχον τό 20λεπτον γραμματόσημον.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ή Γενναία Σουλιώτισσα με την Έντευχή Θνητήν, Τυπολαίδα, Έκτορα τόν Τρώα, Μικράν Γωργοπούλαν, Ξανθήν Καντζιώτισσαν, Μαρίαν Ν. Λεβίδου, Μικράν Μάγισσαν, Μαγευμένην Άκρογιαλιάν, Έλένην Χρήστου και Ψαροπούλαν — ή Α.Δ.κωνίς Ημέρα με τόν Λαλασμόν Κόσμου, Θυμαστήν των Όραίων Τεχνών, Άνθος της Εοσισθησίας και Κόντε Ραπανάκη — ο Φιλόμοσος με τόν Άνεμοστρόβιλον, Φιλόμοσον Παίδα και Μίαν Τρελοπούλαν — ή Μογαγή της Πεντέλης με τόν Ύπερασπιστήν της Πατρίδος και την Αφροδέσσαν — ή Δευκή Χιδών με την Έλληνικήν Σημείαν και Δόν Κιχώτην — τό Ηουχο Αεράκι με τόν Κολοσσόν της Ρόδου, Έτσι μ' Άρέσει και Ταγαγαλιάν Κόρην — ή Νεράϊδα τού Άλφειού με την Άνθισμένην Λεμονιάν, και Ίορ της Κηφισίας — ο Ύποψήφιος Δόκιμος με την Πολιγνήν τού Πηλίου, και Μαθρόν Πρίγκηπα — ή Ξανθή Καντζιώτισσα με την Κόρη της Έλλάδος, Γλυκείαν Έλπίδα. Ρωμηοπούλαν, Ημερο Γατάκι, Μονάκριβην Χαράν, και την Καρδερίαν — τό Άψε Σβόσε με τόν Τσίν-Τσόν — ο Άνδρείος Σουλιώτης με την Ναυτοπούλαν, Μέλλουσαν Καλλιτέγνιδα, Γαλαξίαν, Άδραν τού Άρίονος, Τρεχαγυρευσίτου Θεμιστοκλέα, και Πρόσφυγα Βολιώτισσαν — ή Άδρα τού Φαλήρου με την Άττικην Ημέραν, Έκτορα τόν Τρώα και Καρδερίαν — ο Κόκλωψ Πολύβημος με την Πουίτριαν Σακφό, και με τόν Διαβολάκον. — ο Άμλέτιος με τόν Κόντε Ραπανάκη — ή Αφροδέσσα

με την Μαρίαν τού Φαλήρου. — ή Νύμφη Καλυψώ με τόν Δευκόν Ρόδον, Περιστέρακι, Έλληνικήν Σημείαν και Ζωηρόν Νεβρόν. — Τό Κόμμα της Σαλαμίτος με τόν Άρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Άγκυραν της Έντευχίας, Πυθίαν και Κόρην τού Βουνοῦ — ή Ξανθή Γαλανομάτα με την Καρδερίαν, Άδραν τού Φαλήρου και Χρυσήν Βροχήν (ο Άνδρείος Άργοναυτής δέχεται με όλους) — ο Όλυμπιος Ζεύς με την Φιγήν Δέδε, αδελφός Μεταξά Ποτεσσάρον, Σταθοπούλου και Έλένην Κουτουλέτην.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις πρός τούς φίλους της: Ναυικάρ (έστειλα.) Άρτέμιδα Κ. Συμροισθή, Βιργινίαν Πετροκοκκίαν, Τί με μέλει (καλώς να έλθης!) Έθνηκόν Ύμνον, Ξεγυμνήθη Ηπειρώτισσα, Ο. Λευίτην, Έλλην Σακελλαρίδου, Άνεμώνην, (περαστικά.) Βικέντιον Γ. Πίντον, Παλιόροια τού Εύριανου, Γενναίαν Σουλιώτισσαν (όχι δά! μόνον εις τόν διπλούν φυλλάδιον δέν δημοσιεύθη συνέχεια τού «Ακολουθού») Τρωγονάκι (τό όποϊόν μού έστειλε με ιαν ώραϊαν) κάρταν 23 φιλάκια από τόν Chateau de Chillon), Μίαν Τρελοπούλαν (ιδού, ότι ή επιθυμία της ξεπεπρώθη) Θέλωσσαν (βέβαια! άρχίζει κανείς από τά μικρά, και σθάνει εις τά μεγάλα.) Δευκήν Χιδών (εις τό έζής λοιπόν μη λησμονήσ) Μέλινα Άετόν, Φειδιάρ Δ. Παρηγόρη, Γλυκίαν Έλπίδα (δέν άπεφασίθη άκόμη ποίος θά γράψη την κρίσιν της Έκτης Κυριακής.) Άρελή Καρδιαν, Δάφνην (έλαβα τό χίλια φιλάκι πού μου έστειλες.) Άγκυραν της Φιλίας (μπά! μπά! θεός φυλάξει, πού θά πώ τίποτε ώστε να προδοθή τό ψευδώνυμόν σου!) Πεταλούδαν των Σεργών (έστειλα.) Μικρόν Έθελωτήν, Νεράϊδαν τού Άλφειού (ανάμεινω) λαν προσεχώς θά λάβης τό τετράδιον τού Μινωταύρου) Ύποψήφιος Δόκιμος (μελέτα μαθηματικά, μελέτα πολύ!) Καρβόγατον (και έγω τό έλπικω.) Άψε-Σβόσε (γρήγορα θά δημοσιευθούσ και τάποτελέσματα τού 52ου) Άδρειον Σουλιώτην (και έγω έγέλασα πολύ μ' εκείνο τό ανέκδοτον) Άντώνιον Π. Φουστάνον (τά στείλωμενα, αν είνε καλά, δημοσιεύονται με την σειράν των) Άστατον Λαρακίτηρα (μαρτυρεί πολύ γοηστό τό χαρτί της επιστολής του) Βικέντιον Γ. Πίντον, Αησιήν τού Μέλανος Δρυμού, (όποιος προσέχει, δέν παθαίνει τίποτε!) Άρμα τού Ηλίου, Ξανθήν Γαλανομάταν (λοιπόν περιμένα!)

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 10 Νοεμβρίου θάπαντήσω εις τό προσέχες.

384. Στοχεϊόγραφος. Βγάλε μ' και βάλε βί- και ιδού τί θά συμβή: Μία νήσος θά χαθή— και θεός θά πεταχθή. Έστειλη υπό τού Τσιν-Τσιν

388. Αίνεγμα. Είς όλα τά ζητήματα μπορώ να σ' άπαντήσω, τά ίδια λέγω άπ' εμπρός τά ίδια και από πίσω. Έστειλη υπό τού Τριχαγυρευσίτου

386. Ρόμβος. Τό πρώτον και τό έσχατον ο πάνος σάς τό δίνει. έπίρρημά τι σύνθετος τό δεύτερον θά γίνη: τό τρίτον μου εκμήριον ειλικρινούς φιλίας: τό τέταρτον ήμίθεος ή εκ της Μυθολογίας: τό πέμπτον είνε ήρώς τι εκ των περισσοτέρων τό έκτον μου έπίρρημα, τόν χρόνον δέ σημαϊνον. Έστειλη υπό της Άδρας τού Εύλείου

387. Πυραμίδς. + Νάντικατασταθώ- + σιν οι σταυροί + διά γραμμάτων + ώστε να γινώ- + σκεται τόνουα + θεού, αι δέκα δέ + στυγαί της βά- + σεως μετά τού έν τῷ μέσῳ αυτών σταυρού ναπο- + τελώσι τόνουα ένός των τριακοντα τυρράνων, αι + ανωτέρω όκτώ γενναίον πολεμιστού, αι ανωτέρω + έξ αυτοκρατείρας, αι ανωτέρω τέσσαρες αρχαϊας + πόλεως, και αι ανώτατοι δύο θεάς. Έστειλη υπό τού Σπυρ. Θ. Μιχαήλ Τσούδαλη

388. Ακροστιχίς. Τά δεύτερα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνουα Σοφιστού. 1. Μέρος της πόλεως. 2. Βασιλεύς. 3. Θεά. 4. Απαραίτητον εις τά πλοία. 5. Πτηνόν. 6. Άρχιτέκτων περίφημος. 7. Ηπειρος. Έστειλη υπό τού Κουταλιανού

389. Απλή άκροστιχίς. Τά δεύτερα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνουα νήσου της Τουρκίας, τά δέ μεσαία νήσου της Έλλάδος. 1. Πατήρ ήρωος. 2. Άκρωτήριον. 3. Φυτόν. 4. Πτηνόν. 5. Ποταμός της Ευρώπης. 6. Νήσος τού Αιγαίου. Έστειλη υπό τού Δελφίνος τού Εύλείου

390. Ελλιποσύμφωνον. οο-σο-ωια-ω-υσηο-η-ιαεω-ειε-η-ααη-ω-ω-ω-ω. Έστειλη υπό τού Φιλέλληνος Μικρασιάτου

391. Γρίφος. άει τόνους α! λιμνη Έστειλη υπό Γ. Καρδαμάκη

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικῶν άσκήσεων της 27 Σεπτεμβρίου 1897. 513. Μέγαρο (μέ, γάρ, α).—514. Περι κλής. 515. ΙΩΝΑΣ 516. Β 517. Ι ΚΛΕΟΣ ΣΟΣ Μ ΠΙΣΣΑ ΓΛΑΥΕ Α ΒΩΛΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ ΑΧΕΛΩΟΣ ΝΗΣΣΑ Α Α

518-519. 1, Ύς. 2, Μς. —520-525 1, Άραράτ. 2, Κισαϊρών. 3, Διβανος. 4, Πίνδος. 5, Ταύγετος, 6, Ταύρος. —526-530. Τῆ προσθήκη τού γράμματος ψ, σχηματίζονται αι λέξεις σκώψ, δίψα, ψέγω, ψύχος.—531. ΠΑΤΩΝ, ΑΓΓΑΙΑ. (1, Πελ. Αργός. 2, Λυδία. 3, Άπόδ. λων. 4, ΤαίΓάνιον. 5, Ώγυρία. 6, Ναυαρίνον.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι άλλασσοντες κατοικίαν συνδρομηταί να γνωστοποιώσιν ήμίν εγκαίρως την νέαν των διεύθυνσιν, συναποτέλλοντες και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διά την διακίνησιν της τυπώσεως της νέας ταϊνίας.

Εκ τού Τυπογραφείου των Καταστημάτων Άνεστη Κωνσταντινίδου 1897.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Δεκεμβριου.ε.

384. Στοχεϊόγραφος. Βγάλε μ' και βάλε βί- και ιδού τί θά συμβή: Μία νήσος θά χαθή— και θεός θά πεταχθή. Έστειλη υπό τού Τσιν-Τσιν

388. Αίνεγμα. Είς όλα τά ζητήματα μπορώ να σ' άπαντήσω, τά ίδια λέγω άπ' εμπρός τά ίδια και από πίσω. Έστειλη υπό τού Τριχαγυρευσίτου

386. Ρόμβος. Τό πρώτον και τό έσχατον ο πάνος σάς τό δίνει. έπίρρημά τι σύνθετος τό δεύτερον θά γίνη: τό τρίτον μου εκμήριον ειλικρινούς φιλίας: τό τέταρτον ήμίθεος ή εκ της Μυθολογίας: τό πέμπτον είνε ήρώς τι εκ των περισσοτέρων τό έκτον μου έπίρρημα, τόν χρόνον δέ σημαϊνον. Έστειλη υπό της Άδρας τού Εύλείου

387. Πυραμίδς. + Νάντικατασταθώ- + σιν οι σταυροί + διά γραμμάτων + ώστε να γινώ- + σκεται τόνουα + θεού, αι δέκα δέ + στυγαί της βά- + σεως μετά τού έν τῷ μέσῳ αυτών σταυρού ναπο- + τελώσι τόνουα ένός των τριακοντα τυρράνων, αι + ανωτέρω όκτώ γενναίον πολεμιστού, αι ανωτέρω + έξ αυτοκρατείρας, αι ανωτέρω τέσσαρες αρχαϊας + πόλεως, και αι ανώτατοι δύο θεάς. Έστειλη υπό τού Σπυρ. Θ. Μιχαήλ Τσούδαλη

388. Ακροστιχίς. Τά δεύτερα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνουα Σοφιστού. 1. Μέρος της πόλεως. 2. Βασιλεύς. 3. Θεά. 4. Απαραίτητον εις τά πλοία. 5. Πτηνόν. 6. Άρχιτέκτων περίφημος. 7. Ηπειρος. Έστειλη υπό τού Κουταλιανού

389. Απλή άκροστιχίς. Τά δεύτερα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνουα νήσου της Τουρκίας, τά δέ μεσαία νήσου της Έλλάδος. 1. Πατήρ ήρωος. 2. Άκρωτήριον. 3. Φυτόν. 4. Πτηνόν. 5. Ποταμός της Ευρώπης. 6. Νήσος τού Αιγαίου. Έστειλη υπό τού Δελφίνος τού Εύλείου

390. Ελλιποσύμφωνον. οο-σο-ωια-ω-υσηο-η-ιαεω-ειε-η-ααη-ω-ω-ω-ω. Έστειλη υπό τού Φιλέλληνος Μικρασιάτου

391. Γρίφος. άει τόνους α! λιμνη Έστειλη υπό Γ. Καρδαμάκη

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικῶν άσκήσεων της 27 Σεπτεμβρίου 1897. 513. Μέγαρο (μέ, γάρ, α).—514. Περι κλής. 515. ΙΩΝΑΣ 516. Β 517. Ι ΚΛΕΟΣ ΣΟΣ Μ ΠΙΣΣΑ ΓΛΑΥΕ Α ΒΩΛΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ ΑΧΕΛΩΟΣ ΝΗΣΣΑ Α Α

518-519. 1, Ύς. 2, Μς. —520-525 1, Άραράτ. 2, Κισαϊρών. 3, Διβανος. 4, Πίνδος. 5, Ταύγετος, 6, Ταύρος. —526-530. Τῆ προσθήκη τού γράμματος ψ, σχηματίζονται αι λέξεις σκώψ, δίψα, ψέγω, ψύχος.—531. ΠΑΤΩΝ, ΑΓΓΑΙΑ. (1, Πελ. Αργός. 2, Λυδία. 3, Άπόδ. λων. 4, ΤαίΓάνιον. 5, Ώγυρία. 6, Ναυαρίνον.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι άλλασσοντες κατοικίαν συνδρομηταί να γνωστοποιώσιν ήμίν εγκαίρως την νέαν των διεύθυνσιν, συναποτέλλοντες και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διά την διακίνησιν της τυπώσεως της νέας ταϊνίας.

Εκ τού Τυπογραφείου των Καταστημάτων Άνεστη Κωνσταντινίδου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττειται υπό τού Ύπερουργίου της Παιδείας ής τό κατ' έξοχήν παιδαγωγικόν περιοδικόν συγγραμμά, κληθείς παρεχόν εις τήν άρκύην ήμιν άνηγαγίς, καί υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ής άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούσ παιδάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Εσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προσληρωτέα: δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Έν Έλλάδι: λεπ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αϊόλου, 119, έν αντι Χρυσοσπηλαιωτισση

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Έν Αθήναις, την 22 Νοεμβρίου 1897

Έτος 19^{ος}.—Άριθ. 49

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια) Υδε σελ. 380)

Η λιποθυμία τού Πέτρου και τού Ιωάννου παρεπίπετο. Θά έλεγείς, βλεπόντων αυτών επί της κλίνης των ανάσκειλα, ότι είνε νεκροί ή ότι «κάμνουν τούς πεθαρμένους» καθώς εΐχεν ισχυρισθή, ο άγριος έκείνος πατήρ. Άλλ' ή καλή Βερονίκη έθαλεν άμέσως εις ένέργειαν όλόκληρον φαρμακείον αναφυκτικόν και πτητικόν, — ύδωρ, όξος, άλατα, αιθήρια έλαια. Τό πιπέρι μόνον έλειπε, διά να τους κάμη... σαλάτα.

Κατά τό διάστημα τούτο, αι τρεις άδελφάκι, έξωθεν της θύρας, ήκουαν κρουφά, με αυτιά κολλημένα επάνω εις τό θυρόφυλλον, και έθλεπαν από την τρύπαν της κλειδαριάς. Πολύ άσχημο αυτό, βέβαια! αλλά τας δικαιολογεί και τας σώζει ο οίκτός των.

Επί τέλους ο Πέτρος και ο Ιωάννης, από την πλήμμυραν των άρωμάτων, επάνηλθον εις τας αισθήσεις των, ήνοιξαν τούς οφθαλμούς και επανεύρον την χρῆσιν της γλώσσης.

— Πέτρε; έκραξεν ο Ιωάννης. Πού είσαι; Έσπασες τίποτε; Έθγαλες τίποτε; — Όχι, όχι, άδελφούλη μου τίποτε! άμεί σύ;

— Κ' έγω τό ίδιο. — Όστε λοιπόν είμαστε ζωντανοί; — Μά καθώς φαίνεται!

Είδαν τότε την ύπερήτριαν, ή οποία με παντοειδείς μορφασμούς εξεδήλου την χαράν της: αλλά δέν ήκουσαν και τούς μεγάλους στεναγμούς της ανακουφίσεως, οι όποιοι κατεπνίγοντό όπισθεν της θύρας.

«Τώρα παιά όριστικῶς, έψιθύρισεν ο Ιωάννης, προτιμῶ τό ψυχράδικο και τες μουρούνες!

— Όσο συλλογίζομαι τί διεσώθη από όλον τόν Όρθόπτερον!... είπε μελαγχολικῶς ο Πέτρος.

Η Βερονίκη ένύσταξε τούς δύο νέους έντρομος. Άλλοίμονον! έπαραιμιούσταν! είχαν πυρετόν!

— Άχ! δέν ξερούν τί λέγουν!... Με τό πείσιμο, θά τούς έσάλεψε τό μυαλό

τους!» έψιθύρισαν με λύπην όπισθεν της θύρας.

— Πάνε και τό σχέδιά μου, πάει και τό πηδάλιον, πάνε και οι μέτοχοι! εξηκολούθησεν ο αεροναύτης έν άκρα απελπισία. «Όλα σε κακή κατάστασησι!

— Όπως και τό μέλη μου τά κακόμοιρα! άπήντησεν ο Ιωάννης. Έν πρώτοις τά χέρια μου είνε καταμέλινα. Φαντάσου να είνε κανείς μελανός, μέσα σε σπίτι πού έχει τρία κορίτσια... Άϊ, τά πλευρά μου!

— Έπρόφθασες να ιδής, όπως είδα έγω, τί εύμορφες, τί χαριτωμένες πού είνε;... Ω, ή πλατούλα μου!

Αι τρεις άδελφάκι εκράτουν την άναπνοήν των, διά να κούουν καλλίτερα.

— Άκούς εκεί! πώς δέν της είδα! Μία μελαγχροινή, μάλιστα...

— Σούτ! είπεν ή Βερονίκη. — Έμένα μάρεσει καλλίτερα ή Ξανθή!

— Σούτ! είπε πάλιν ή Βερονίκη, διακόπτουσα τόν Πέτρον. — Τότε λοιπόν να ιδής πού ο άδελφός μας ο Στέφανος θά προτιμῶ την καστανήν... Άϊ, ή πλάτη μου... ώ!...

Η καστανή, ή Ξανθή και ή μελαγχροινή έτράπησαν εις άτακτον φυγήν, κατακόκκιναι ως τρεις παπαρούναί. Ητο καιρός διότι την στιγμήν εκείνην κατέφθασεν ο πατήρ των. Όλίγον άκόμη, και θά τας εύρισκεν εκεί.

«Ήσαν πεπεισμένοι ότι είχαν εμπρός των δύο πτώματα.» (Σελ. 380, στήλ. γ'.)

Οι δύο άδελφοί, πριν προσθάσων να ακρίνουν την ύπερήτριαν, είδον να εισβάλλη εις τό δωμάτιον των ο σωματώδης κύριος, ο άγριος και διεστραμμένος.

— Έ, είσθε καλλίτερα, καλλιτέρα μου; ήρχισε με φοβεράν φωνήν σάλπιγγος. Άνεξήσαστε, βλέπω, και να σας πῶ ενάματε πολύ καλά, γιατί όταν έχη ζημιώση κανείς τόν πλησίον του...

— Όστε λοιπόν, κύριε, διέκοψεν ο Ιωάννης, δέν μας περιποιείσθε από άγνήν εύπλαγγίαν!... — Από άγνήν εύπλαγγίαν; Όχι,